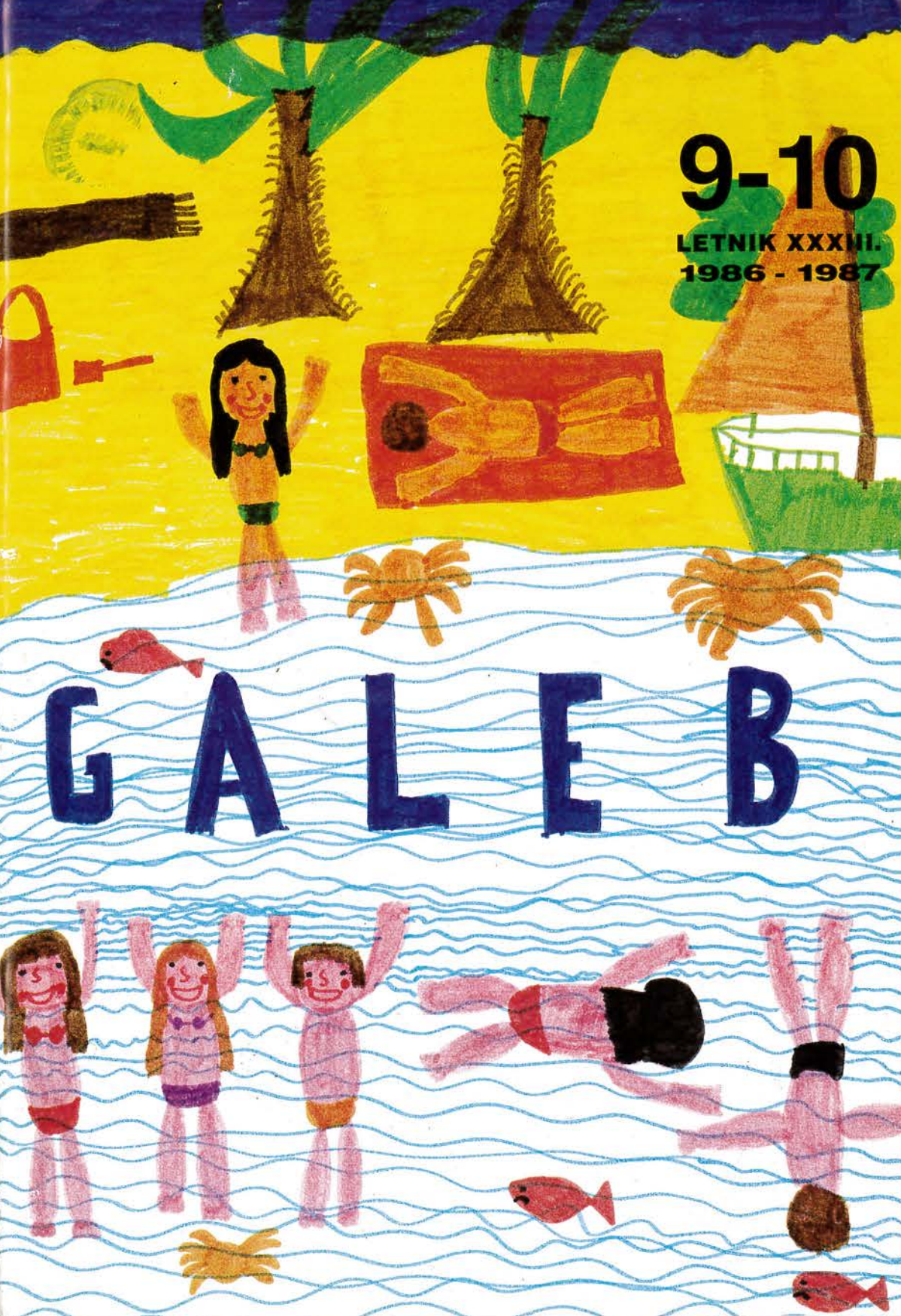

9-10

LETNIK XXXIII.
1986 - 1987

GALEB

LETNIK XXXIII. 1986 - 87
MAJ-JUNIJ 1987
ŠTEVILKA 9-10

VSEBINA

Neža Maurer: Na morje	241	Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Za počitniško sprostitev	272
Vojan T. Arhar: Planet Beta Dun, ali skrivnostni sel iz daljav	242	Iz naših šol: Lojze Abram: Posebna izdaja »Male Gaje«	273
Franček Rudolf: Vrabček Živ Žav	244	Moj računalnik: Devan Cesar: Program o datumih	274
Smiljan Samec: Pomladna	246	Natečaj Društva Slovencev miljske občine	275
Tone Batagelj: Zapuščeni dom	247	Niko Grafenauer: Kaj je na koncu sveta	276
Branko Rudolf: Srebrna ribica	248	Vera Poljšak: Ujeta ptica	276
Nove Galebove platnice	253	Šolarji pišejo	277
Gema Hafner: Pogruntavščina	253	Urednikova beležnica	288
Kotiček za najmlajše:		Strip: Vera Poljšak: Češnje	3. stran platnic
Vera Poljšak: Pripeka	254	Ilustracije za zadnjo, dvojno številko Galeba so naredili: Barbara Boneta (str. 244, 245, 258, 264, 268); Marjeta Cvetko (str. 246); Liana Drašček (str. 241); Paola Bertolini Grudina (str. 264, 270); Božo Kos (str. 242, 243, 253, 261, 262, 269); Erika Košuta (str. 263, 270); Borut Pečar (str. 249, 251, 256, 257); Alessio Petricig (str. 259); Jelka Reichman (str. 266, 267, 268); Bine Rogelj (str. 276); Magda Tavčar (str. 254, 255, 258, 260, 276, 3. str. pl.); Andrej Vodopivec (str. 247, 263).	
Voščilo, Sidra	255		
Meta Rainer: Na dvorišču	256		
Tone Pavček: Žabja uspravanka	257		
Meta Rainer: Miška	258		
Vera Poljšak: Labirint	258		
Benečanska pripovedka: Zmrzle češnje	259		
Vera Poljšak: Skrita podoba, Napačne črke	260		
Vojan T. Arhar: Poletna zgodba	261		
Daniilo Gorinšek: Čurimuri	262		
Niko Grafenauer: Junak	263		
Stana Vinšek: Na lov!	263		
Miroslav Košuta: Potepanje s pesmico	264		
Vojan T. Arhar: Pijani mesec	264		
Zapojmo Veselo: Janez Bitenc: Zgodba o gumbku, ki ni hotel biti gumbek	265		
Stana Vinšek: Če...	268		
Kajetan Kovič: Križemkraž	269		
Neža Maurer: Brezskrbnost	270		
Franjo Francič: Polž Jože	270		
Berta Golob: Dober ostani, Dan!	271		

PRILOGA

Prometne poti pri nas do 18. stoletja — besedilo: Evgen Dobrila, risbe: Klavdij Palčič in Erika Košuta, slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN

Martina Favetta, 4. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN.

Neža Maurer

Ilustr. Liana Drašček

NA MORJE

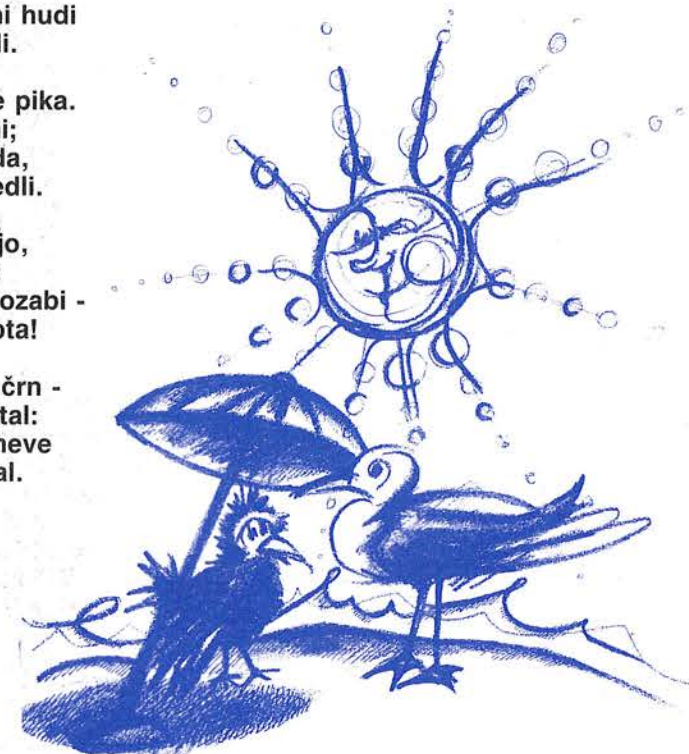
Bel golob je šel na morje,
da bi črni kos postal:
pel bo v rožnatih večerih -
vsak ga bo občudoval.

Tam pri morju v sivem brinu
bel golob se utabori.
Čaka, kdaj v vročini hudi
kos iz njega se rodi.

Sonce žge in brinje pika.
Čuti: perje že temni;
a vročina je prehuda,
bel golob napol medli.

Valčki belo lesketajo,
morje vabi, šepeta:
sklepe vse golob pozabi -
v morje plane, čofota!

Pol je bel in pol je črn -
kos iz njega ni postal:
a zato galeb vse dneve
bo na morju se igral.

Planet zvezde Beta Dun ali skrivnostni sel iz daljav

V NEPREDIRNEM DNU
VESOLJA,
NEZAZNAVNA
Z DALJNOGLEDOM,
NEPOZNANA
ZVEZDOGLEDOM,
NAM,
ZEMLJANOM,
ŠE NEZNANKA,
SVETI
ZVEZDA VELIKANKA,
SUPER ZVEZDA
BETA DUN.

KOT
ORJAŠKA PEČ
PLAMTI,
KAKOR DIAMANT
ŽARI,
A KROG NJE
JE STO PLANETOV,
DRUŽBA
BISERNIH KOMETOV,
KROG PLANETOV
TISOČ LUN;
VSE TO
V PLESU
SE VRTI
ŽE
OD DAVNIH, DAVNIH
DNI.

V TEM VRTINCU
JE PLANET,
ČUDEN, AH, PREČUDEN
SVET,
KJER
PRITLIKAVČKI
ŽIVE,
Z GLAVE
LOVKE
JIM VISE;
VSAK IMA
PO SEDEM ROK,
VSAK IMA
PO TRINAJST NOG,
VSAK NA ČELU
PET OČI,
RDEČE PERJE
JIH KRASI.
KOČ, KOLIB
SI NE GRADE,
SAJ
V MEHURČKIH MILNIH
SPE,
JIM
PIJAČA JE IN JED
VROČ
VULKANSKI —
SLADOLED!

TO MI
ŽAREK
JE ZAUPAL,
KI ODDIRJAL
JE OD TAM
PRED MILIJARDO
ZVEZDNIH LET,
ŠVISTNIL
SKOZ OZRAČJE
K NAM
NA NAŠ
MODRIKASTI PLANET.

MALCE
ME BILO JE
STRAH,
KO ZAŽGAL JE
GOZDNI MAH
SVETLI ŽAREK,
ČUDEN PTIČ,
KI SPRHNEL JE
V ZLATI NIČ.

TEGA
JE ŽE
MESEC DNI,
GOZD
PA KAR NAPREJ
GORI...

Vrabček Živžav

Živel je majhen psiček po imenu Danletalstva. Očka in mamica sta mu namreč ime izbirala po koledarju, pa kaj, ko sta bila zmešana pekinezerja, pa se jima ni posrečilo najti kakšnega primernejšega imena. Danletalstva je bil namreč pekinezer in to pošteno zagrizen. Če si ga prijel nekje na sredi trupa in nekaj časa tresel, se mu je dolga rumena svaljkasta dlaka vsaj toliko uredila, da je na tem ali onem koncu trupa pogledalo iz dlake nekaj glavi podobnega, z drobnimi očki opremljenega in zelo glasbenega. Lajalo je pa tisto tako hudo, da ni bilo to ničemur podobno, če sploh lahko rečemo, da je pekinezer čemu podoban.

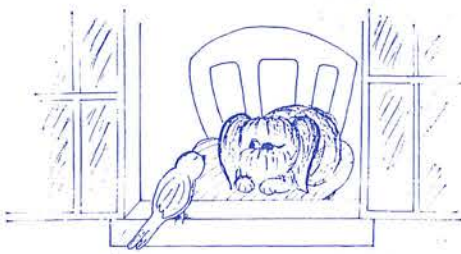
Maček Kohinor je živel svoje dragoceno črno življenje na oknu visoke hiše. Ime Kohinor je dobil po znameniti vrsti zobnih krtač.

Črno barvo pa je podeloval po tisti nesrečni mački, zaradi katere se je nekoč avtobus, pred katerim je prečkala cesto, znašel v topli gredi med marjeticami in korenjem.

Mali psiček Danletalstva je stanoval v hiši nasproti še večje hiše, ki je v njej stanoval črni maček Kohinor. Danletalstva je spal na svojem oknu, Kohinor pa na svojem. Danletalstva ni lajal, ker niti sam zase ni bil trdno prepričan, da je res pes in ne slučajno krtača za brisanje praha. Maček Kohinor pa tudi ni lajal, ker je bil pač maček. Tako sta shajala brez lajanja.

Cviljenje se pa na tako daljavo – od okna ene hiše do okna druge hiše na drugi strani ceste – tako ali tako ne bi slišalo. Lepega sončnega popoldneva pa je priletel vrabček Živžav. Živžav je imel hudo težko življenje. Vrabci in vrabčije so ga neprestano topli po glavi. To pa pretežno zaradi njegovega slabega značaja. Vrabček Živžav je bil namreč živa prepirljivost.

S sovrabci se je prepiral celo za tiste črve, ki jih sploh ni bilo. Večkrat smo imeli priliko videti vrabca Živžava, kako je ponosno skakljal po pločniku, vreščoč, kot da je našel skladišče krušnih drobtin. Ko je priletelo tristo enajst vrabcev in triindevetdeset golobov, je nastal delen sončni mrk in ravs in šavs za drobtine, ki jih sploh ni in ni hotelo biti. Včasih so se neumni ptiči scefrali tako, da je vrabček Živžav dobil kakšno pošteno zaslužno. Ampak to bolj poredko.

No in ta vrabček Živžav je pristal na robu odprtega okna nedaleč nad skuštrano glavo pekinezerja Danletalstva. Danletalstva ga je pogledal

skozi rumene svaljke svoje dlake in prav nič ga ni videl.

Vrabček Živžav pa mu je vpil: »Tisti nori črni maček na onem oknu tam preko pravi, da si ti, psiček Danletalstva, še najbolj podoben leteči in ozvočeni krtači za čevlje.«

Prijazni, drobni pekinezer Danletalstva je odprl levo, potem še desno oko. Vrabček Živžav ga je zmotil v njegovem ostudno globokem miru. Vdrl je v njegovo osebno, tako sladko in tako najslajše prazno življenje. Poleg tega pa je še govoril, govoril s prijettim, vljudnim vrabčjim glasom, vendar tako zoprne in nesrečne reči – pekinezer Danletalstva je dal namreč nekaj na svoj ugled in besede, ki jih je slišal, so ga potrle do dna duše. Grrr – je zaprasketal z zobmi.

Vrabček Živžav pa je tebi nič meni nič vzal pot pod krila in preletel ulico, pristal na vrvici za obešanje brisač tik pod oknom, na katerem je na rdeči blazini dremal spanje pravičnih veliki, bleščečerni maček Kohinor. Dremal že, dremal, vendar tudi opazoval izpod levega in še bolj izpod desnega očesa, kdaj bo vrabček Živžav tako neumen, da mu bo priletel preblizu. Vrabček Živžav pa ne samo, da ni priletel niti približno preblizu, tudi časa si ni pustil jemati, kar takoj je odprl kljun: »Spoštovani črnosvetleči se muc Kohinor, oni mali rumeni pekinezer na oknu tam preko ceste trdi, da si ti, bleščeče črni muc Kohinor, čisto navadna mačka, ki sploh ne prinaša nesreče. Četudi tisočim ljudem pred nosom prečkaš cesto, se še vedno prav nobenemu nič ne zgodi...«

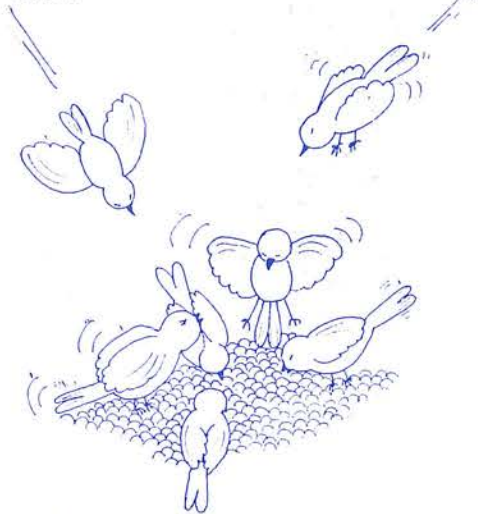
Grrrr! je zarenčal prelepi črni maček Kohinor. »Bo že videl, ali prinašam nesrečo ali ne, ko mi bo kdaj prečkal pot!« Grrrr! S tistim Grrr je maček Kohinor mislil seveda predvsem na vrabčka Živžava, vendar vrabček se je guncal na vrvici za su-

šenje perila; če bi maček skočil nanj, bi priletel na ulico. Zato seveda ni skočil.

Minili so dnevi, minili so meseci, minila so leta. Mali psiček Danletalstva in prelepi črni muc Kohinor se nikoli nista srečala. Dan na dan sta poležavala vsak na svojem oknu, vsak v svoji hiši na svoji strani ulice. Ampak vseeno je bilo vse drugače. Prej se nikoli nista niti opazila, zdaj sta se pa sovražila. Psička Danletalstva je dan na dan glodal bes: kdaj le bo dobil tak bas, da bom lahko zalajal preko ulice vse do okna mačka Kohinorja?

Maček Kohinor pa je premleval eno samo idejo: »Kdaj le bom srečal pekinezerja Danletalstva kje na samem? Tako ga bom spraskal, da ne bo vedel, kje je pri njem spredaj, kje pa zadaj. Da ne bo vedel, kje se začinja in kje končuje. Hudoben je, grdo govori o meni, sovražim ga, tako kot ves svet. Jouuu mjouuu!«

Mali psiček Danletalstva pa je jokal sam pri sebu: »Nikogar ne poznam na tem svetu, samo soseda muca Kohinorja, pa še on je tako hudoben in tako grdo govori o meni, da si ne morem kaj, sovražim ga iz vsega srca!

Vrabček Živžav pa je letal od pločnika do pločnika. Vsi vesoljni vrabci so ga kljuvali po glavi in mu pulili perje iz repa. Vrabček Živžav pa je bil vseeno srečen in zadovoljen; posebno srečen in zadovoljen je bil, ko je letel mimo oken, na katerih sta se žalostila muc Kohinor in pekinezer Danletalstva.

»Samo da nisem osamljen čemernež kot ta dva, samo da nisem za kompleksan kot ta dva, samo da nisem mila jera kot ta dva,« si je žvižgal vrabček Živžav, »pa mi je kar lažje pri srčku. In samo da ne nasedam vsaki hudobni besedi kot tadva! Ker kdaj že bi me pobral dolgčas.«

Smiljan Samec

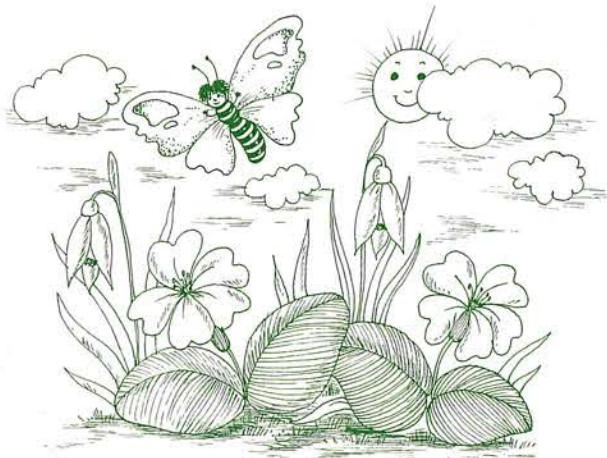
Ilustr. Marjeta Cvetko

POMLADNA

Pomlad priplula je
in z vej sesula je
poslednji sneg.
Zbujena sončna luč
kot da iz polnih pljuč
obliva breg.

Metuljčki plavajo
in poletavajo
iz cveta v cvet.
Ob čaše trkajo
in iz njih srkajo
vonjivi med.

Zbero se ptičice
kot lepotičice
od vseh strani.
Celo pritlikavec
poredni ščinkavec
že gostoli.

Še mi pohitimo
in se okitimo
za tale dan.
Pomladni pesmici
kot mladi sêstrici
podajmo dlan!

Tone Batagelj

Ilustr. Andrej Vodopivec

ZAPUŠČEN DOM

Nakriviljen dimnik v zrak strmi
in gola rebra strehe
in okna ko iztahnjene oči.
Nekdo na vrtu je obral orehe.
Po kačah tu diši.

Po vlažnem zidu
se vzpenja trta.
Ognjišče pusto
in peč podrta.

Za hišo škripljejo
na plotu vrata,
a v vrtu v leho
zabodena lopata.

Izlizan prag,
na pragu mače
se k mojim nogam stiska
tako domače.

Pogradi, tujec, moj kožuh,
pobožaj mojo staro glavo,
da spet občutim nežen duh
človeka, kakor topel kruh,
in staro slavo.

Moj gazda v Trstu je postal fakin
in gara v Porto franco,
le jaz varujem še spomin
na njega in njegovo Stanko.

Izlizan prag,
na pragu mače.

Iz cikla »Istra«.

SREBRNA RIBICA

To je bilo približno pred sedemsto ali osemsto leti. Pri morju je stalo neveliko, pa lepo mestece z debelim, visokim obzidjem in štrlečimi stolpi, ki so ga obdajali kakor kraljevsko krono. Na najvišjih stolpih so večkrat na dan piskali stražniki z rogov: tam so v vetru vihrale zastavice, ponoči pa so goreli svežnji bakel v pletenih jeklenih košarah — svetlo znamenje ladjam daleč na morju.

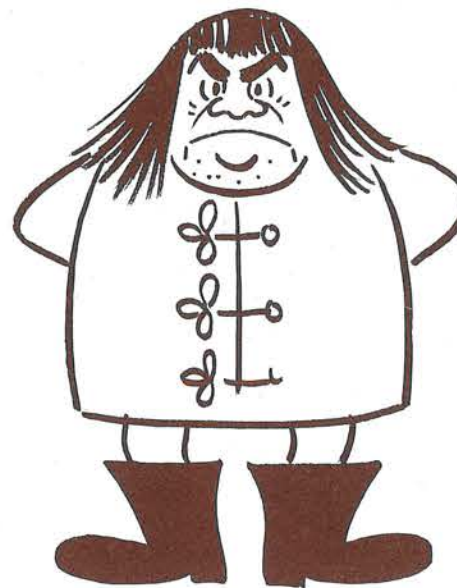
Mesto je bilo bogato. Suknarji so delali sukno, vrvarji so pletli vrvi, trgovci so od daleč privražali zlato vezene tkanine in zlato žito, za belo srebro belo platno, rdeče drage kamne in rdeče vino. Na trgu so se ljudje prepirali in kričali kakor srake, dajali pa so tudi revežem, ki so lezli z berglami. Ljudje so bili videti veseli in srečni. In vendar v tem mestu nekaj ni bilo prav.

Nad mestom je vladal hud vojvoda Jazon, močan, debel človek s črnimi lasmi, ki so mu padali na pleča. Bližu mesta je imel utrjen grad, notri pa palačo z marmornatimi stopnicami. Vojvodi je moralo mesto plačati desetino in še davek v zlatu, ki je bil vsako leto večji.

Vse to pa hudemu vojvodi Jazonu ni bilo dovolj. Večkrat se je spomnil in kar na lepem obtožil kakšnega meščana, da mu noče dobro in da je izdajalec. Ponoči so potem na vrata potrkali črni biriči v oklepah in preplašenega moža vrgli v ječo. Drugi dan je seveda žena tistega zaprtega meščana

na prihitela pred vojvodov stol, se mi-lo jokala in prosila za moža. Če je imela dovolj sreče in denarja, ga je odkupila z dragimi darovi in suhim zlatom, prav redko samo s prošnjami! Včasih se vojvoda ni dal omečiti in so meščana ob zori obesili za vrat ali mu z mečem vzeli glavo. Noč nato so prišli hlapci, ki so vse premoženje ubitega s težkimi vozovi odpeljali v vojvodovo zakladnico. Tako se je zgodilo, da si je marsikdo štel za srečo, če mu je vojvoda vzel samo hišo in denar, glave pa ne in je z ženo in otroki lahko bos odjadral v tujino beračit! Seveda vojvode prav nič niso imeli radi in so se ga bali. Če je bil kdoli preveč bogat, preveč pameten ali preveč možat, mu je bil že sumljiv! K sebi pa je vojvoda vabil grdune, vohune, prilizune in požeruhe in jim dajal denarja. Gostil jih je pri bogati mizi, se z njimi napiljal in njim, ki bi zaslužili vrv za vrat, obešal zlato verižice. Ti priliznjenci so bili seveda vojvodi vdani, kakor so razbojniki zmeraj vdani poglavarju. S hlapci vred so mu pomagali vladati mesto, ki je godrnjalo, pa se nikoli ni upalo upreti — seveda tudi zato, ker meščani niso bili složni. Zato je dolgo ostalo vse pri starem.

V mestu je živel že postaran, pa izkušen in spoštovan mojster Urban, zlatar. Zlatarji tistega časa niso kovali samo prstanov, urhanov in verižic. Mojster Urban je znal izdelovati drobne okrogle škatlice, ki so kazale sever

in jug — kompase — iz jekla in srebra je koval različna šestila na tanke igle, s katerimi so kapitani merili razdalje na morju.

Zlatarja Urbana so cenili in spoštovali, že zato ga je vojvoda sovražil. Dokler pa je živel, se ga ni upal dotakniti in tudi ne njegovega sina, Urbana mlajšega, ki je znal z drobnimi kleščami in kladivci ravnati skoraj tako dobro kakor njegov oče.

Stari Urban je nekoč preumetno skoval srebrno ribico, dolgo za dlan, ribico, ki je imela srebrno glavico, po telesu pa vse polno luskin, ki so bile čvrsto med seboj povezane. Če si ribico prijel in stresel, je zamigala, kakor da bi bila živa, in udarila s tankimi sijočimi plavutmi. Bila je kar prelepa igračka. Staremu Urbanu so ponujali lep denar zanjo, pa je ni hotel dati. Rekel je: »Ta ribica je nekaj posebnega. Sklenil sem, da jo bom zapustil sinu.«

Po nekaj letih je mojster Urban umrl. K mlademu Urbanu so prišli vojvodovi ljudje in mu sporočili, da je bil

njegov oče dolžan velike vsote denarja. Hoteli so ga razjeziti, da bi se kaj spozabil, govoril proti vojvodi in bi zapri še njega. Mladi Urban pa je nekaj podobnega že čakal, zato je hitro povezal culo in odšel iz rojstne hiše, — v culi pa je odnesel orodje in tudi srebrno ribico.

Urbanov prijatelj, mladi sodar Martin, ga je vprašal, zakaj se ni uprl: »Ali nisi vedel, da je vojvoda baraba, da so njegovi biriči lagali?« Mladi Urban pa je odvrnil: »Prav zato, ker sem vedel, da lažejo, si nisem upal. Zakaj bi rekel resnico lažnivcu, ki v rokah drži kij in ima nož za pasom?«

Urban se je naselil pri Martinu in si uredil malo delavnico. Bil je marljiv in spreten. Kmalu si je pridelal nov dom. Ko pa je prvi dan spal v lastni postelji v drobni hišici, se mu je v sanjah prikazala srebrna ribica. V modrem zraku nad posteljo je plavala kakor po vodi, rasla je in rasla, dokler ni bila velika kakor konj, da se je mladi Urban skoraj prestrašil. Ribica pa je prijazno rekla: »Spomni se na rajnega očeta in me dobro varuj. Jaz pojem vse laži.« Nato je trikrat zamigala s srebnimi čeljustmi, udarila z repkom in odplavala.

Drugo jutro je mladi Urban na sanje pozabil. Drugo noč se mu je srebrna ribica spet prikazala v sanjah in je izrekla iste besede. Nato še eno noč.

Tretji dan je k Urbanu prišel njegov prijatelj Martin. »Ah, če bi le vedel, ali je to res, če bi le vedel, da je res,« je rekel. »Kaj pa takega?« je vprašal Urban.

»Tu mi piše vojvodov oskrbnik, da mi posebno zaupa, da me ima posebno rad. Hotel bi kupiti vse moje sode, ki jih imam spravljene v kleti. Pravi, da bi vse naložil na ladjo, odpeljal v sosedno luko in dobro prodal, meni pa lepo plačal sode.«

«Ali imaš njegovo pismo?»

»Tu je.«

»Vidiš, ta srebrna ribica mi je rekla v sanjah, da pohrusta vse laži. Pusti mi pismo. Na pismo bom položil ribico. Jutri bova videla, ali je pojedla kaj laži.«

Prijatelja sta se posmejala. Končno je mladi Urban vendarle pismo položil na mizo, nanj pa drobno srebrno ribico.

Ponoči ni sanjal nič, čisto nič. Ko pa je drugo jutro s prijateljem spet pogledal pismo, se je začudil. Manjkale so neke besede pa tudi celi stavki. Nič ni stalo zapisano, da ima oskrbnik mladega Martina rad in nič o tem, da bo sode dobro prodal. Tedaj je Martin vedel, da ga hoče oskrbnik goljufati. Odgovoril mu je, da žal prav zdaj ne more prodati prav nobenega soda.

Srebrna ribica je pojedla še dosti laži. Neko lepo dekle je pisalo Urbanu, da ga ima rada. Urban je mislil, da je dekle precej košato in ponosno in da bi rajši imela njegovo delavnico in hišo kakor njega. In res — čez noč je ribica pojedla vse lažnive besede.

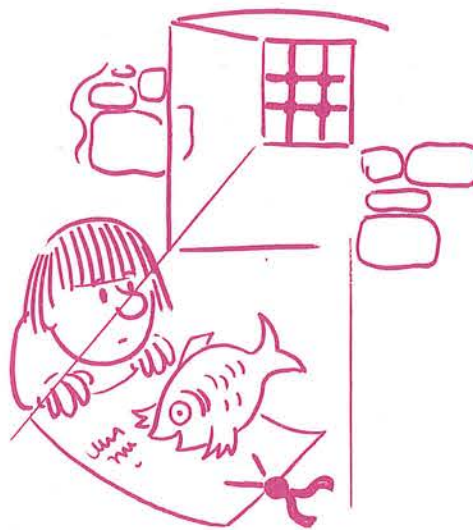
Ribica je pojedla laž iz predpisa starega lisjaškega zdravnika, ki je nekemu moškemu zapisal zdravilo za bolezen, ki je tisti sploh ni imel — zato, da bi zaslužil. Požrla je laž iz goljufovega pisma, ki je zlatarju hotel prodati slabo zlatarsko peč — in še dosti tega. Ljudje so zdaj mladega Urbana spoštovali prav tako kakor nekoč njegovega očeta. In prav to je bilo prav nevarno. Hudi vojvoda Jazon je vse kmalu izvedel. Prav posebno ga je jezilo, da zna Urban mlajši — kakor pravijo — prav imenitno razločevati resnico od laži, saj je bil vojvoda sam velik lažnivec. Torej je poslal biriče, ki so v noči odvlekli Urbana v ječo, ki je bila poševna luknja v zidu na dvorišču utrjene sodne palače. Urban je padel

na smrdljivo slamo, vendar ni dolgo premišljeval, kaj mu je storil grdi vojvoda, in je kmalu zaspal.

Drugo jutro je Urban skušal zlesti iz svoje smrdljive luknje vsaj do zamreženih vrat. To je bilo težko; ko se mu je posrečilo, pa se je moral skrivati pred stražniki, ki so s težkimi koraki — comp! comp! comp! — hodili po tlakovanem dvorišču in včasih v ječe dregali s težkimi sulicami.

Onstran tlakovanega dvorišča je bila cesta in tam so se igrali otroci. Urban je spoznal Marka, sinčka svojega prijatelja Martina. Rahlo ga je poklical. Fantiček se je približal ograji — vendar pa previdno, saj se je tudi on bal surovih stražnikov in njihovih sulic. Urban je imel pri sebi kos srebrnega pisala. Z njim je napisal na kos srajce sporočilo za fantka Marka, odlomil košček zidu — in ko so se stražniki spet — comp! comp! comp! — oddaljili, je pisemce spretno vrgel čez dvorišče skozi zamrežena vrata. Mali Marko je pisanje ujel in prebral. Pisalo je: »V moj sobi je črna omara, znotraj obložena z rdečim lesom, v tej omari je majhna zlata skrinjica, v skrinjici pa je srebrna ribica. Poleg ribice je nekaj srebrnih tolarjev, te si obdrži, ribico pa prinesi in dobro vrzi.«

Fantek Marko se je napotil k Urbanovi hišici. Bila je zaklenjena, pred njo pa je stal grd vojak s težko sulico s sekuro. Za hišo pa je stala stara hruška in po njej je mali Marko splezal v hišo skozi okence pod streho. Našel je ribico, denarja se ni dotaknil. Hitro je tekkel nazaj k ječi, in ko so se noge robotnih stražnikov oddaljile, je iz srebra kovano ribico tako spretno zagnal proti zamreženim vratom, da se je igračka prikotalila naravnost v ječo k zlatarju Urbanu in mu padla pred noge. Zdaj je bil Urban srečen. Vtaknil si jo je v nedra in mirno zaspal. V sanjah

se mu je spet prikazala ribica, zrasla in mu rekla:

»Nič se ne boj, Urban, ne požiram samo laži, požiram tudi krivice.« Potem je zamahnila z repom in izginila.

Ponoči, o ponoči so prišli biriči in izvlekli Urbana iz smrdljive ječe. Pri svitu bakel so mu prebrali obsodbo, da je ščupal proti vojvodi in da ga bodo zato jutri zjutraj še pred dnem ob prvi zarji v svitu bakel na dvorišču obesili za vrat, dokler ne bo pozabil dihati, nato pa mu privezali kamen za vrat in ga vrgli v morje. Urban je rekel:

»Če me je vojvoda obsodil, vam je gotovo dal pisanje. Pokažite mi ga.«

Pokazali so mu smrtno obsodbo. Pod njo je bil vojvodov podpis, od nje je bingljal širok pečat iz rdečega voska.

»Dajte mi smrtno obsodbo,« je rekel Urban.

»Sodba se zmeraj samo prebere,« mu je rekel poveljnik ječe.

»Potem mi dajte prepis.«

Čudili so se, da hoče kaj takega.

Vendar se je poveljniku ječe Urban smilil in mu je čudno željo izpolnil. Poklical je pisarja, ki je prav hitro prepisal kratko obsodbo in na koncu pripisal ime vojvode Jazona in celo dodal malo pečatnega voska, da je bila popolnost večja. Urban je pisanje pazljivo prebral, se zahvalil in se sam podrsal na smrdljivo dno ječe. Tu pa je iz neder vzel srebrno ribico, ovil okrog nje smrtno obsodbo in mirno zaspal.

Zjutraj, ob prvem svitu, še pred dnevom, so bakle posvetile v ječo; prišli so biriči. Urban se je hitro zbudil in izvlekel iz neder pisanje. Razvil ga je, hitro spravil srebrno ribico. Pri svitu bakel je še enkrat prebral pisanje — tisto pa, kar je bilo včeraj prepisane smrtno obsodbe, je bilo danes oprostilno pismo. V pismu je jasno stalo, da Urban nikomur ni storil krivice, da naj mu dajo čepico, dober plašč s kožuhom in mošnjo s petsto trdimi tolarji, nato pa naj ga vkrajo na tisto veliko tujo ladjo, ki vozi iz mesta sukno in hoče odpluti še pred zoro. Pod pismom je bil vojvodov podpis in od njega je bingljal širok pečat iz rdečega voska.

Ko je poveljnik ječe prebral pisanje, se je začudil. Pa končno — vojvoda je muhast človek; nikoli ni nihče prav uganil, kaj mu blodi po glavi. Podpis je bil pravilen, datum in žig tudi, torej smrtna obsodba ni veljala. Debeli rabelj je godrnjaje spravil meč in zvil vrvi.

Poveljnik je hitro dal prinesiti dober plašč, obšit s kožuhom, in mošnjo s petsto tolarji. Nato so Urbana v tihi uri prvega svita vojaki odpeljali k trebušasti tuji ladji, ki je že razvila široka pisana jadra. Kapitan je prijazno sprejel spretnega zlatarja in odrinil na pot čez tri morja. Urban je vesel dihal morski zrak. Pustiti je moral domače mesto, bil pa je spet svoboden.

Drugo jutro pa so prišli vojvodovi odposlanci v sodno palačo, da bi poslušali poročilo o Urbanovi smrti. Zelo so se začudili, ko jim je poveljnik ječe pokazal pisanje. Rekli so, da je vmes gotovo goljufija. Poveljnik je jezno ugovarjal. Potegnili so meče in si grozili, a medtem so ostala vrata ječe odprta.

V tem je tudi sodar Martin dirjal po mestu in zbiral prijatelje, da bi zahtevali Urbana iz ječe. Vsi so bili že jezni na vojvodo.

Trgovci so rekli: »Kje je tisti vojvoda, ki nam jemlje denar in čast?«

— Denar jim je namreč bil bolj pri srcu.

Rokodelci pa so se oborožili. Ko je Martin to videl, je v star kotliček zbil luknjo za oči in si ga na glavo poveznil kakor čelado, da je bilo videti malo grozno in malo smešno. In oborožil se je z batom. Tudi mali Marko, njegov sinek, si je dal star železen lonec na glavo kot čelado in mnogi dečki so ga posnemali. Tudi oni so vzeli frače, jemali materam kuhinjske kije, zabijali žeblje vanje in si tako delali orožje. Pridružili so se odraslim. Vse črno ljudi je bilo na cesti, med njimi seveda tudi sodar Martin. Kjerkoli so videli vojvodove ljudi, so jih pregnali ali jim metali opeke na glavo. In strahovito so kričali, predvsem seveda tudi sodar Martin.

Postavil se je na ogelni kamen in govoril:

»Someščani! Kako dolgo bomo še trpeli tako sramoto? Vojvodi delamo in mu dajemo blago in denar, kaj pa dela on? Krivico!«

»Krivico!« so ponovili meščani.

»Jemlje si, kar si hoče. Najboljše med nami meče v ječe. Ni nam treba tega.«

»Ni treba!« so zarjuli meščani.

»Proč z vojvodstvom! Jazona v morje!«

»V morje z njim.« so zatulili v zboru.

Zapiskali so na rogove in zavite školjke. Zahrumeli in zabučali so vsi, suknarji, krznarji, klobučarji, sedlarji, rokavičarji, sodarji, kuharji, peki, mi-zarji in vsi ostali, predvsem seveda sodar Martin.

In v okolici mesta so kmetje obrnili pluge ter prišli s kosami, cepci in sekirami. Kajti nihče ni maral vojvode. Njegovi vojščaki in biriči so se prestrašili in se skrili ali predali upornikom.

Ko je vojvoda videl, kaj se dogaja, je sam zbežal iz trdnega gradu in se poslušil s skrinjo polno zlata odpeljati v majhni barki. V strahu pa ni dobro vozil, zadel je na skalo in utonil s skrinjo vred.

Medtem so rokodelci s strašanskim vpitjem vdrli v sodno palačo, predvsem seveda sodar Martin. Vzeli so orožje vojakom. Osvobodili so vse jetnike, vendar Urbana seveda niso našli. Tedaj so se strašno razjezili, pobili so rablja s pomočniki vred in bi bili skorajda zaklali še vse ostale biriče in vojake. Končno so jim le nekako dopovedali, da je Urban ušel in da ga ni več v mestu.

Tedaj so se razžalostili, predvsem seveda sodar Martin in njegov sinek. In sneli so si kotle in piskre z glave.

Urbana ni bilo. In zato so se morali meščani od tistega časa dalje že sami potruditi in razločevati laž od resnice, pravico od krivice. Tu se ni dalo pomagati. Nihče jim ni več skoval srebrne ribice, ki bi jedla laži in krivice.

NOVE GALEBOVE PLATNICE

Letošnji natečaj za nove Galebove naslovnice je bil na temo »Moj domači kraj«. Za mnoge je bila to prava novost, in čeprav je tema zahtevala precejšen čut opazovanja in iznajdljivosti, se mladi risarji niso ustrašili in so se pridno lotili dela.

Pred ocenjevalno komisijo se je tako nakopičilo nad dvesto izvirnih, domiselnih in živobarvnih osnutkov, ki so ponazarjali razne koticke in značilnosti naših mest in vasi. Najbolj pridni so bili šolarji iz Križa, od Sv. Ivana, iz Gropade, Gorice, Štandreža, Rojana, Trebča in Barkovelj, ki so poslali največ izdelkov.

Med poslanimi osnutki je bilo tudi nekaj takih, ki niso odgovarjali temi natečaja. Nekateri so spet risali živali, drevesa, pustne šeme, snežake, cvetice in metulje. Žal, takih osnutkov komisija ni vzela v poštev, ampak je svojo pozornost posvetila najbolj barvitim in preprostim risbam, brez podrobnih malenkosti, ki v pomanjšani obliki najbolj učinkujejo kot platnice.

Kot se dogaja pri vsakem natečaju, odločitev ni bila lahka. Končna izbira je padla na osnutke, ki so jih narisali:

DANIELE IOZZA, 2. r. OŠ »Karel Destovnik Kajuh« - GROPADDA,
ANDREJ HROVATIN, 1. r. OŠ »Fran Saleški Finžgar« - BARKOVLJE,
TIBOR DRASSICH, 2. r. OŠ »Albert Sirk« - KRIŽ,
DENIS PAVIO, 4. r. OŠ »Fran Erjavec« - ŠTANDREŽ,
VALTER BEMBIČ, 4. r. COŠ »Ivan Trinko Zamejski« - RICMANJE,
SIMON FERL, 4. r. OŠ »Oton Župančič« - GORICA,
ALEKSANDRA AŽMAN, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN,
DANIELA ČEBRON, 3. r. OŠ »Pinko Tomažič« - TREBČE.

Vsi zmagovalci, katerim iskreno čestitamo, prejmejo lepe knjižne nagrade.

Gema Hafner

Ilustr. Božo Kos

Pogruntavščina

Po potoku raca plava...

MIHEC-bistra glava

vzame robec, palčico in tresko

pa brž napravi raci-

jadrnalno desko...!

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

PRIPEKALO

IN STA ŠLA PRVIČ NA
JE
RES

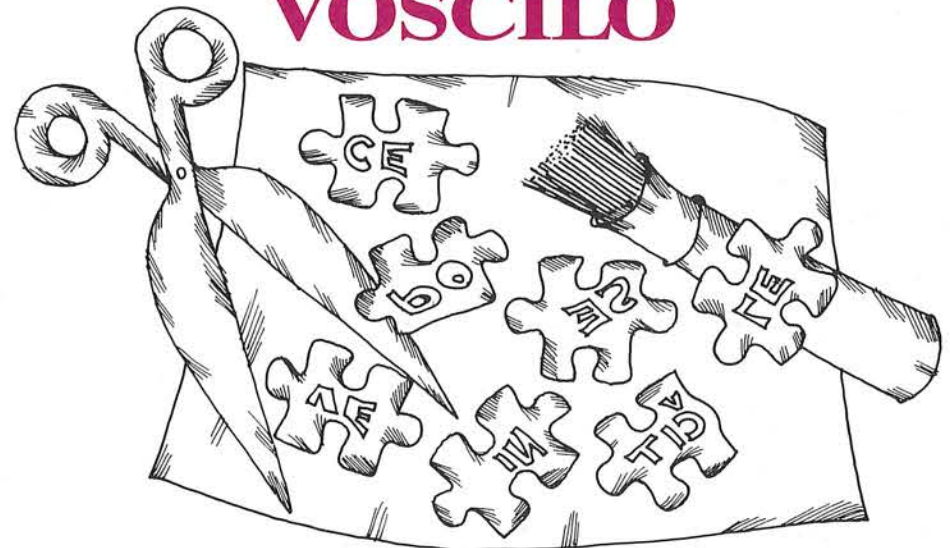
PRIPEKALO, A STA SE IGRALA

NA OBALI. KO STA SE
VRNILA

BILA RDEČA KOT
KUHANA

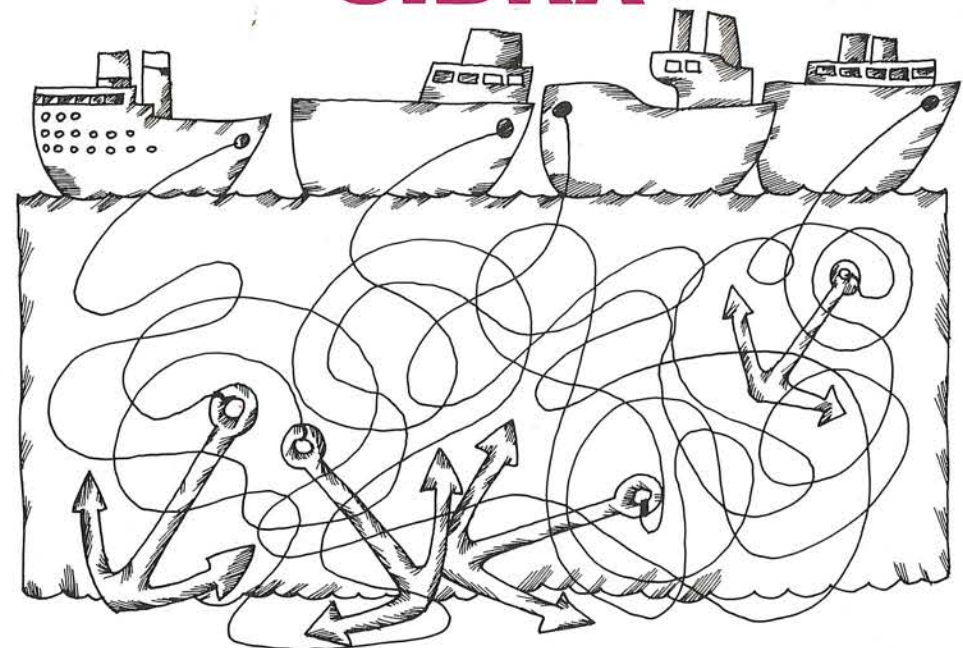

VOŠČILO

Sestavi posamezne odrezke in dobil boš voščilo.

SIDRA

Poveži vsako ladjo s svojim sidrom.

Na dvorišču

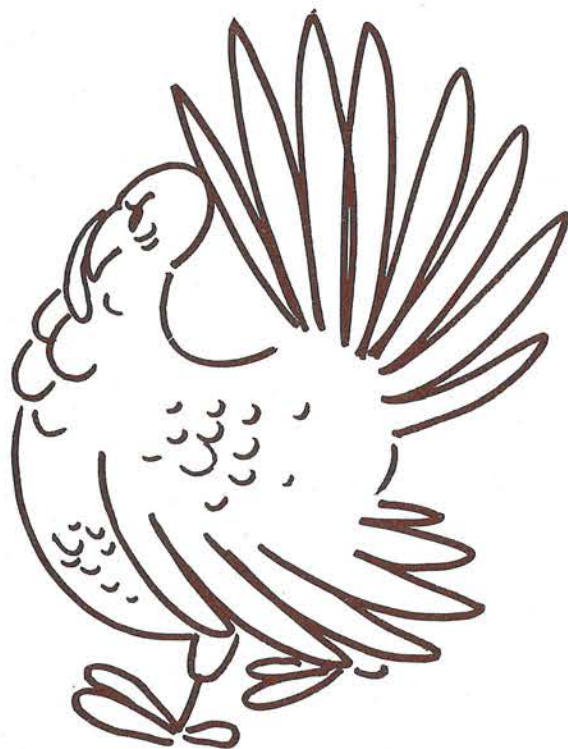
ONI DAN
JE PURAN
DAL KOČIJO
V ROPOTIJO,
ODKORAKAL
V TRGOVINO
IN SE VRNIL
Z LIMUZINO!

BREZ IZPITA PA,
BEDAK,
ZALETI SE
V KOKOŠNJAK!
KURJI ZBOR
ZAKOKODAKA
IN SE OD STRAHU
POKAKA...

BRŽ PETĚLIN
POLOMIJO
TEČE JAVIT
NA SODNIJO!

OB ŠOFERSKO
DOVOLJENJE
JE PURAN
ZA VSE ŽIVLJENJE!

IN ZDAJ VOZI
SPET KOČIJO
PO DVORIŠČU:
HIJO! HIJO!

Tone Pavček
Ilustr. Borut Pečar

Žabja uspavanka

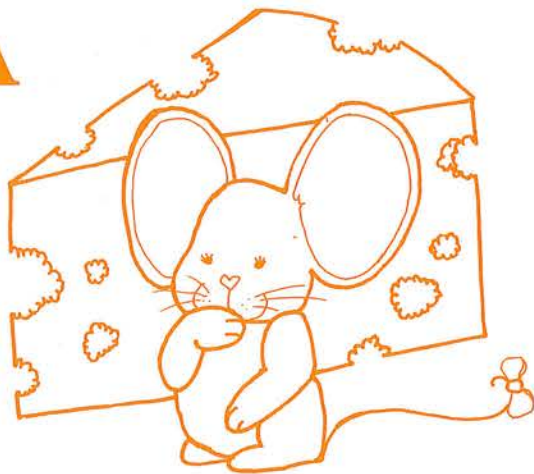
Rega, kvak, rega, kvak,
mi smo pa mi!
Kadar povsod je mrak,
luna pri nas zaspi,
luna nebesni škrat,
žabe ne gremo spat!
Mi smo pa mi!
Rega, kvak, rega, kvak!

Kadar povsod je mrak,
rega, kvak, rega, kvak,
prvi naš moški zbor,
prvi naš ženski zbor,
pojeta dol in gor
mi re do, do re mi,
rega, kvak, rega, kvak,
mi smo pa mi!

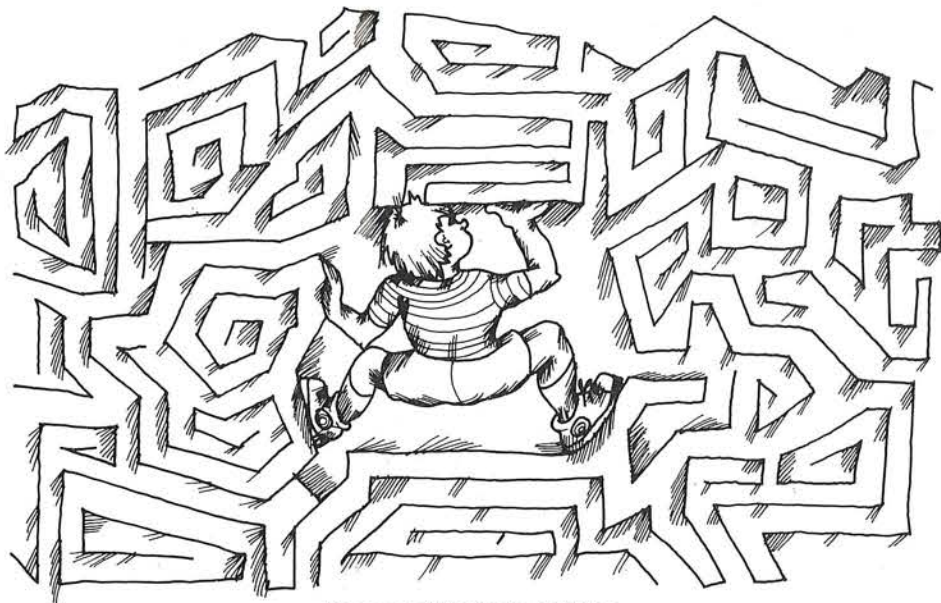

MIŠKA

Miška se je
v shrambo skrila,
vse pojedla,
vse popila!
Nam pustila
luknje v siru,
past pa je
pustila v miru...

LABIRINT

Pomagaj Petru iz votline.

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

Zmrzle češnje

V neki vasi je živela revna družina in v tej družini je bilo troje sinov. Bili so zelo ubožni in hudo, hudo so živeli.

V bližnjem mestu je živel kralj; imel je hčer, ki je bila zmerom žalostna in bolna. Zdravniki s celega sveta so jo hodili gledat, pa je niso znali ozdraviti. Nekega dne pa je prišel neki čarovnik in je kralju povedal, da bi njegova hči lahko ozdravela samo od »zmrzlih češenj«. Kralj je imel to svojo hčer zelo rad in je obljubil, da jo bo dal za ženo tistemu, ki mu prinese »zmrzle češnje«.

Nekega dne je dejal oče najstarejšemu sinu:

— Pojdi v božjem imenu, in ko boš dobil »zmrzle češnje«, jih odnesi kralju!

Mama mu je spekla hlebec kruha, mu odrezala košček sira, ga blagoslovila in sin se je odpravil.

Hodi, hodi čez hribe in doline in nazadnje je prišel pod neko češnjo, ki je imela »zmrzle češnje«. Utrgal jih je, jih zavil v robec in se odpravil h kralju. Po poti se je ustavil

pod nekim kostanjem in južinal. Ko je tako jedel, se mu je približala stara ženica, ki ga je pogledala in vprašala:

— Kaj nosiš v tem robcu?

— Drek! je dejal pob.

— Pa naj bo drek, je dejala starka in šla po svoji poti.

Ko je prišel h kralju in je odvezal robec, je bil v njem samo drek. Kralj ga je jezen dal zapreti v ječo.

Nekaj časa pozneje je poslal oče drugega sina v svet.

Mladenič hodi, hodi in kot njegov starejši brat, pride do »zmrzlih češenj«. Po poti je spet srečal tisto staro ženico, ki ga je vprašala, kaj nosi v robcu.

— Kamne, je dejal mladi.

— Pa naj bodo kamni! je dejala stara.

Ko je kralj videl v robcu kamne, je dal zapreti v ječo še drugega brata.

Nazadnje je šel od hiše najmlajši. Ta sin je bil bolj revne postave in je jecjal.

— Varuj se nesreč in Bog ti pomagaj, da dobiš češnje! mu je rekel oče.

Tako je šel in, kot njegova dva brata, je tudi on našel zmrzle češnje. Ko je počival v senci, se mu je približala tista starka in ga vprašala, kaj nosi.

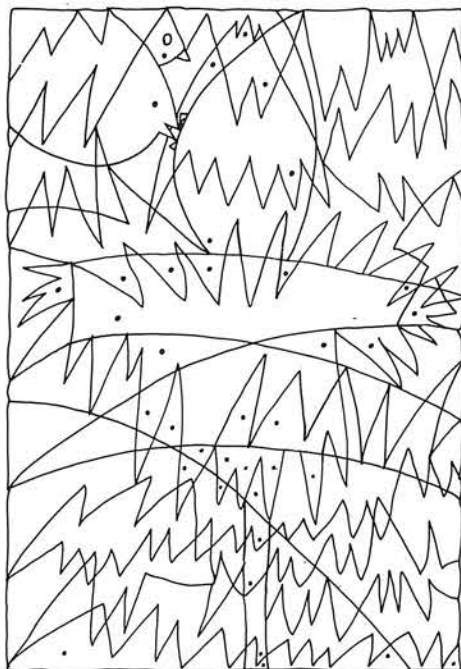
— Z-mrz-le č-č-češnje! Je težko rekel pob.

— Pa naj bodo zmrzle češnje, je dejala starka in se zgubila v gozdu.

Pob se je odpravil v mesto. Ko je prišel h kralju in je odvezal robec, so se vsi začudili, ko so videli zmrzle češnje. Kraljeva hči jih je pojedla in je ozdravela. In tisti dan, ko sta se poročila, so prišli na njuno svatbo vsi: mama, tata in oba brata. Vsi so bili veseli, jedli so, pili in plesali. In še meni so dali vina iz košare, kruha iz naprstnika pa še brco v rit in ta me je prinesla sem tole pravco pravit.

Vera Poljšak Ilustr. Magda Tavčar

SKRITA PODOBA

Počrni polja s pikami.

NAPAČNE ČRKE

Poišči napačne črke v vsaki besedi in jih vpiši v okenca, prebral boš...

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Božo Kos

Poletna zgodba

Žaba rada bi kopalke,
majhne, lepe minimalke.

Ker pa nimajo zelenih,
si ne kupi sploh nobenih.

Gola v mlačno mlako skoči
glavo, kožo, krake zmoči.

Škoda novcev za kopalke.
Jutri kupi si — kotalke!

ČURIMURI

Čurimuri je bil lep, a prav tako plašljiv muren. Najrajši se je skrival v zemlji, včasih se je pa le toliko oju-načil, da je prilezel kam na rob sončnega travnika ali kam višje na pobočje. Tam se je veselil toplega sonca in neutrudno pel svoj čurimuri, zaradi česar so ljudje tudi nadeli ime Čurimuri. Pa se je začela nekoč na Čurimurijevem travniku sukati okoli njegova čedna mlada murnovka. Čurimuri jo je povabil v družbo, poslej sta pa postala dobra prijateljca in sta, kadar ni bilo nikogar blizu, družno lepo ubirala svoj čurimuri. Kadarkoli pa sta začutila, da se jima karkoli bliža, — smuk! — sta jo brž ucvrila v kakšno luknjico pod zemljo, od koder ju nihče ni mogel izbežati. Tako sta Čurimuri in njegova družica prebijala skupaj sončne in mračne čase, pa sta zato sklenila, da ne pojmeta več narazen in da se kar vzameta. Tako je postal Čurimuri ženin, murnovka pa njegova nevesta...

Prišel je dan poroke, pravzaprav pa je bila že bolj noč, ker sta pač bila tako Čurimuri kot tudi murnovka bolj malo junaška in sta se bala, da bi ju čez dan prej zasačil kak zoprnik kot ponoči, ko se nič ne vidi. Poroka je bila na moč imenitna, oba sta si naredela svatovsko obleko in je bilo videti, da bo ta čurimurijevska svatba prav zares svatba in pol. Na nebu je mesec prižgal lučko in je obema na čast še poklical k sebi vse zvezde, kar jih je svetilo to noč. V bližnjih mlakah so zaregljale žabe svatovske

pesmi, črički pa so zagodli, da je šlo obema murnoma kar v pete. Prijela sta se okoli pasu in se začela ravnati na ples.

Toda joj, prejoj!

Čurimuri in murnovka se še nista bila zasukala dvakrat, trikrat, kar sta zaslišala, da je smuknila v travo velika zver. Ta velika zver je bila — majhna miška, ki je vohljala na vse strani in stikala za plenom. Seveda je Čurimurija, njegovo nevesto murnovko, godce-čričke in vse druge svate v hipu popadel neznanski strah. Brž so vzeli pot pod nožice in jo ucvrli v svoje domove pod zemljo. In še dobro, da je svetil mesec z neba in so sijale zvezde in še kresničke so jim s svojimi svetilkami razsvetljevale pot, da so živalice laže in hitreje bile doma!

Miška jih ni več dotekla, le zacvilila je v luknjico: »Čurimuri, pri-di ven,« potem pa jo je z dolgim smrčkom in praznih rok odkurila...

JUNAK

Pedenjped je vzor junaka,
venomer na boj koraka.
Vse, kar se pred njim ne skrije,
z mečem treščil in pobije.

Žrtev je že dolg seznam,
vse je zmagal čisto sam:
štiri sklede, dva servisa,
vazo, steklenico kisa,

več skodel za črno kavo,
porcelanasto podstavo,
tri kozarce za kompot,
skupaj sedem voz posod.

Kljub sijajnosti teh zmag,
se zdaj joka naš junak.
Vmes je segla višja sila
in ga s palico nabila.

Stana Vinšek

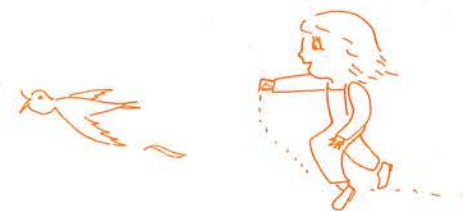
Ilustr. Erika Košuta

Danes naš Dane je dedka objel:
»Dedek, jaz rad bi si ptičico ujell!«
Ded pa nagaja: »Saj ptič obsedi,
če mu le streseš na repek soli.«

Fant brž napolni s soljó si ves žep,
da jo natresel bi ptičku na rep.
Léta za ptički ves dan do noči —
ptičkov krilatih pa le ne dobi!

Dedek se smeje in očka in stric,
z drevja pa čivka roj pisanih ptic:
»Ptičke krilate s soljo le lovi,
kdor ima v glavi premalo soli!«

NA LOV!

Potepanje s pesmico

Primeš pesmico za rep
in jo mahneš na potep —
v dvoje je veselo.

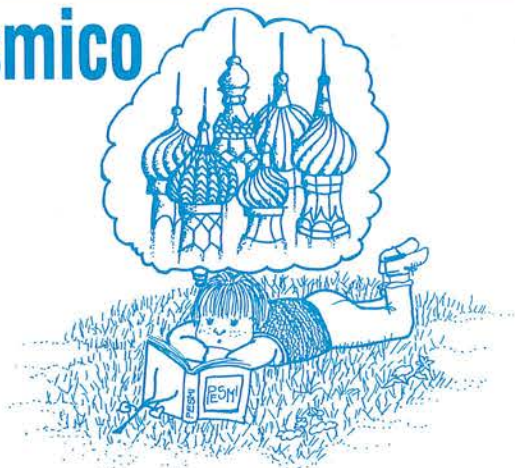
Preko Soče in Sabotina
tja na sever do Berlina —
v dvoje je veselo.

V Rigo, Moskvo in prek Urala
v širno stepo do Bajkala —
v dvoje je veselo.

Tokio, Kioto, Jokohama,
kdo si ne želi za nama
na to pot veselo?

Nagasaki, Fučimura...
trudne noge, pozna ura —
vendar je veselo.

A na severnem tečaju
s potovanjem smo pri kraju.

Prenočimo kar na ledu
pri pingvinu in medvedu —
v družbi je veselo.

Zjutraj znova tostran Soče:
s pesmico je vse mogoče
in nadvse veselo.

PIJANI MESEC

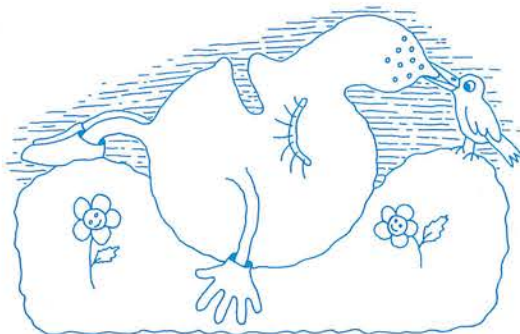
Bunkel, munkel. Zvezdic roj.
Mesec čuden je nocoj.

V krčmi je Pri mraku bil,
z netopirji vince pil.

Zdaj se v glavi mu vrti,
tudi v nogah trden ni.

Ga zanaša sem ter tja,
sploh ne ve, kje je doma.

Smeje se mu žabji zbor:
»Hopla, striček, kaj si nor?«

Striček pa ne sliši nič,
opoteče se čez grič.

Ko petelin se zbudi,
mesec v jarku obleži.

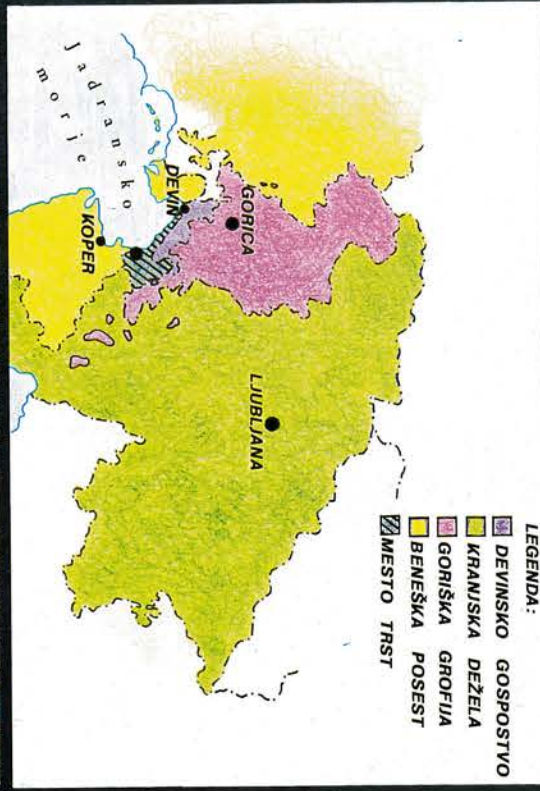
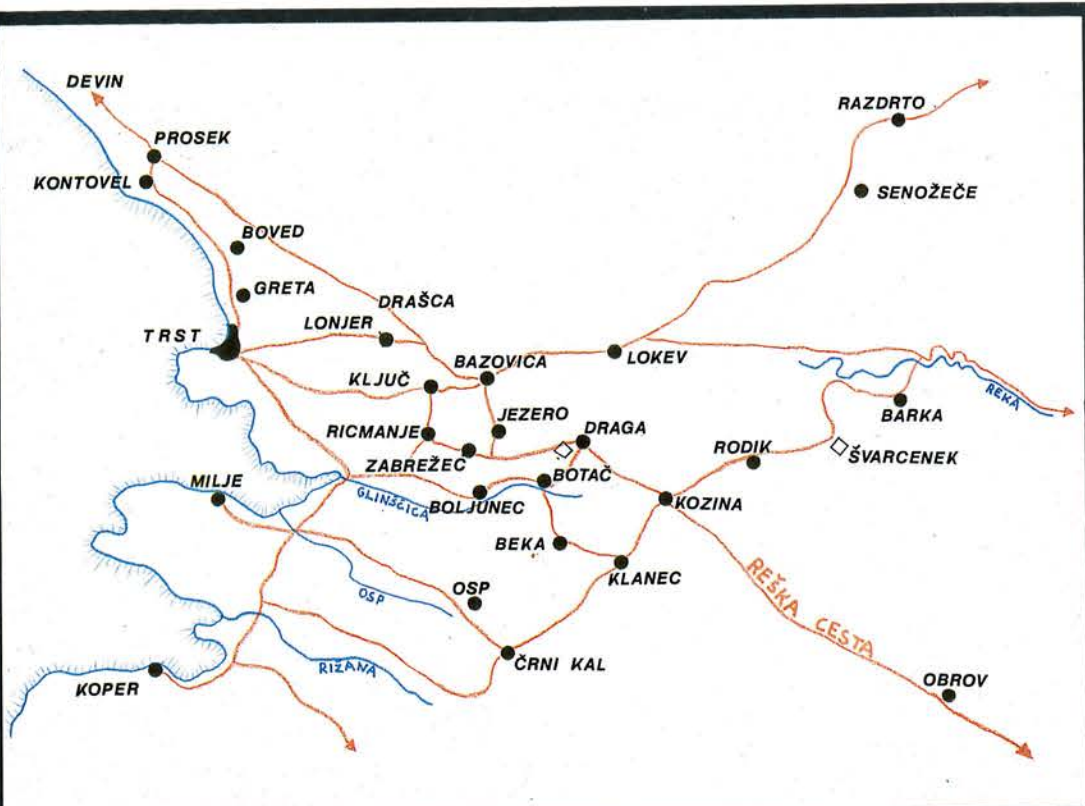
Na uho mu žvižga kos
in potegne ga — za nos!

1. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — V naši deželi so vodile rimske ceste povečini iz zahoda proti vzhodu, namreč tja, kamor so hodile rimske legije osvajat novi svet. Domačemu prebivalstvu pa so bolj ustrezale poti in steze, ki so povezovale zaledje z jadransko obalo. Te so vodile pretežno v smeri sever - jug. Zato pa po razpadu rimskega cesarstva niso bile rimske ceste več tako pomembne. Odtlej so ponovno prišle do veljave stare poti in steze, ki so s kraške planote vodile k morju. V srednjem veku in tudi potem so po njih tovorili blago na oprtanih konjih, mulah in oslih. Na sliki: mreža poti in stez, ki so s Krasa vodile k obali.

2. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — V obmorske kraje Devin, Trst, Milje in Koper so tovorili iz zaledja žitarice, sukno, kože in raznovrstne lesene, železne in bakrene izdelke; v nasprotno smer pa zlasti sol in vino. Na sliki: tovarniki. (Slika je povzeta iz Valvazorjeve Slave vojvodine Kranjske.)

4. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Naš kraški in obalni svet je bil v preteklosti politično precej razkosan. Devin s širšo okolico je bil pod oblastjo devinskih gospodov. Trst z okolico je bil dalj časa samostojno mesto. Mačkolje, Žavlje, Milje, Koper in večji del Istre so bili pod Beneško republiko. Severni del Krasa tja do Lokve in Rodika je pripadal goriški grofiji. Severno od Kraške planote je bila dežela Kranjska. Na sliki: politična razdelitev v preteklosti.

3. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Blago so navadno prodajali na sejmih. Vsak večji kraj je imel odrejen sejemski prostor in določene sejemске dneve. Zaradi tega so trgovci mnogo potovali. Izpostavljeni so bili vremenskim nepravilnostim in često so jih napadali roparji. Na sliki: tovarnike pesti kraška burja. (Slika je povzeta iz Valvazorjeve Slave vojvodine Kranjske.)

Zgodba o gumbku, ki ni hotel biti gumbek

6. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Grad Švarcenek je stal ob pomembni poti, ki je vodila iz rodovitne doline reke Reke v Barko, Rodik, Kozino, Klanec, Črni kal in dalje v Koper. Z zasedbo mitnice in gradu so Tržačani s silo preusmerili tovarnike v Trst. Na ta način so zvečali dotok blaga v Trst na škodo Kopra in Milj in obenem povečali dohodke z novo mitnino. Na sliki: danes opuščena pot pod gradom Švarcenek pod snegom.

8. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Ob poti Švarcenek - Koper je bilo več odcepov. Pri Kozini je vodila pot v Drago in še naprej do Vikumberskega gradu, kjer je bila mitnica. Nekoliko niže se je steza razcepila. Desna, zelo nevarna steza, je šla v Zabrežec, od tam v Ricmanje in dalje v Milje ali v Trst. Leva steza se je spuščala v Botač, nato pa ob levem bregu Glinščice šla mimo cerkvice na Pečeh v Boljunec in dalje v Milje. Na sliki: steza na levem bregu Glinščice.

10. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Dunaj in deželo Kranjsko je povezovala z morjem pot Razdrto - Senožeče - Lokev - Bazovica. Pri Bazovici je prečkala reško cesto in se razcepila v tri krake. Levi krak je krenil v jugovzhodno smer do Jezera in se nato strmo spuščal v Boršt in Ricmanje do nižine. Od tu dalje je vodila pot v Milje in v Trst. Na sliki: današnja cesta pri Jezeru.

12. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Na cesti, ki je iz Devina šla po Kraški planoti v Bazovico, je bil odcep pri Proseku, kjer je bila mitnica. Od tam je pot krenila proti Bovedu in Greti v Trst. Na sliki: cesta pod Kontovelom danes.

5. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Vsak oblastnik je imel mitnice ob poteh in stezah na meji. Tam so mitničarji nalagali tovarnikom cestnino in davek (mitnino) za blago. Sčasoma so postale poti in mitnice ob njih tako pomembne, da so se zaradi njih vnele celo vojne med oblastniki. Tržačani so na primer odvzeli s silo goriškim grofom grad Švarcenek in mitnico. Na sliki: razvaline nekdanjega gradu Švarcenek pri zaselku Podgrad.

7. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Potujoči trgovci in tovarniki, če so le mogli, so skušali obiti mitnice in pretihotapiti blago skrivaj na cilj. Pri tem poslu so morali paziti, da jih niso ulovili mejači. Tudi Krpan je v tistih časih tihotapil sol preko meje z otovorjeno kobilo. Na sliki: Krpana zalotijo mejači in ga napadejo, a on...

9. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Drugi odcep je bil pri Klancu. Tam je steza krenila v Boko in se nato po strmem bregu spuščala v Botač, kjer se je združila s stezo iz Drage. Tretji odcep je bil pri Črnem kalu, odkoder je peljala položna steza v Gabrovico in Osp. Od tam dalje je vodila ob istoimenski rečici v Milje. Na sliki: današnja cesta v Boko.

11. PROMETNE POTI PRI NAS DO 18. STOLETJA — Druga steza se je z roba Kraške planote strmo spuščala v Ključ. Tam se je razcepila. Vzhodna steza je vodila v Ricmanje in zahodna je šla ob vznožju Bomba (Montebello) na Golavko, dalje v Pončano in se zaključila pri Sv. Andreju. Tretja steza je krenila iz Bazovice na Draško (Razklani hrib), prišla v Lonjer in nadaljevala do Trsta. Na sliki: Ključ danes.

V trgovini »PRI RDEČEM SUKANCU« je gumbek živel mirno in prijetno življenje. Bil je skupaj z drugimi srebrnimi gumbki na polici v leseni škatli. Kupcev, ki bi se zanimali za takšne gumbke, ni bilo veliko. Zato so srebrni gumbki že dolgo živeli v tovarštvu in radi so se imeli med seboj. Čez čas pa so se vendarle naveličali samote. Zazeleli so si, da bi prišli v svet, da

bi se pokazali, kako lepi so. Tako vsi, razen enega, o katerem pripoveduje naša zgodba. Ta gumbek pa si še pomisliti ni upal, da bi krojač vzel v roke ostro šivanko in ga s sukancem prišil na suknjič. Najraje bi ostal kar v škatli in v njej srečno in zadovoljno živel. Zato si je izmislil celo pesmico, ki jo je včasih zapel, medtem ko so ostali gumbki že trdno spali:

1. Kro - ja - ček, kro - ja - ček, ne boš me pri - šil, pred

2. Če na - šel me boš in me v ro - ke do - bil, se

tvo - jo ši - van - ko se varno bom skril.

spet ti bom zmuznil in spet se bom skril.

Nekega dne pa se je stresel zvo- nec nad vrati stare prodajalne: cin, cin, cin, .. Vstopil je majhen, suhljat možiček. S tankim glasom je rekel prodajalcu: »Želim srebrne gumbke!«

Prodajalec se je naglo zasukal in že je imel na prodajalni mizi leseno škatlo s srebrnimi gumbki. Štel je: »eden, dva, tri, sedem, devet, enajst, devetnajst, štiriintrideset, triinpetdeset, petinsedemdeset, osemdeset. Osemdeset gumbkov, to je vse, kar nam je še ostalo, mojster,« je rekel prodajalec možičku, ki je bil krojač.

»Boste vzeli vse?«

»Vse«, je dejal krojaček, »ravno prav jih bo!«

Prodajalec je začel drugega za drugim dajati v papirno vrečko. Ko pa je imel v rokah zadnjega, se mu je le-ta izmuznil izpod prstov, se zakotalil po mizi, skočil na tla in se skril pod omaro. Prodajalec se je pognal za gumbkom, ni pa bil dovolj uren, da bi ga zgrabil. »Pst, pst, čisto tiho bodite!« se je oglasil, ko je klečal pod mizo. »Nekaj slišim, kakor da bi nekdo pel«. Vsi, ki so bili v prodajalni so utihnili in napeli ušesa:

Krojaček, krojaček,
ne boš me prišil,
pred tvojo šivanko
se varno bom skril.

Če našel me boš
in me v roke dobil,
se spet ti bom zmuznil
in spet se bom skril.

Prodajalci in nekaj kupcev se je spogledalo in se prijelo za glavo: »Ja, kaj pa je to?« Mislili so, da sanjajo. Pa niso. Ko sta se prodajalec in zdaj še krojaček spravila na kolena ter se plazila po tleh, da bi gumbek izbrskala spod omare, se je ta že zakotalil na drugi konec in se od tam oglašil:

Krojaček, krojaček,
ne boš me prišil,
pred tvojo šivanko
se varno bom skril.

Če našel me boš
in me v roke dobil,
se spet ti bom zmuznil
in spet se bom skril.

»O, joj, o, joj!« so se križali ostali prodajalci in kupci, ki so jo ucvrli, blede kot zid, iz te čarovniške trgovine.

Krojaček pa ni odnehal. »Moramo ga dobiti, moramo!« je mencal. »Jutri pridejo godbeniki po nove obleke.

Pred mestno hišo imajo koncert. Kaj bo, kaj bo, če ne najdemo gumbka. En godbenik bo ostal brez suknjiča.«

Revež je tako stokal, da so se ga usmili še drugi prodajalci, ki so se spravili na tla in iskali pobegli gumbek po vseh kotih. Zdaj pa gumbek zares ni mogel več uteči. Dvema se je še izmuznil, tretji pa ga je zagrabil in frk, frk, zbasal v vrečko. Ko je krojaček, vesel, da ima vseh osemdeset gumbkov, odšel, so se vsi oddahnil, tega dogodka pa še lep čas niso mogli pozabiti. Krojaček je prišel v svojo delavnico in se urno lotil dela. Na svetlo modre suknjiče z rdečimi našitki je šival srebrne gumbke. Delo mu je šlo tako hitro od rok, da je kar požvižgaval od veselja. vse je že prišil, razen enega. Tu pa se je, oh smola, zataknilo. Ni in ni ga mogel obdržati med prsti. Gumbek je bil kot živ. Krojačku se je zmuznil spod prstov in šc, šc, na tla, potem pa pod stojalo za obleke. Ko je čutil, da je na varnem, si je našel udoben kotiček, se zleknil in zapel:

Krojaček, krojaček,
ne boš me prišil,
pred tvojo šivanko
se varno bom skril.

Če našel me boš
in me v roke dobil,
se spet ti bom zmuznil
in spet se bom skril.

»A to si ti, falot!« je robantil mojster. Vzel je v roke metlo in flik, flik, pod stojalo in po kotih. Gumbka pa nikjer. V delavnico so že prihajali godbeniki po svoje nove obleke. Ko so videli krojačka opletati z metlo, so pomislili: je v možičkovi glavi vse prav? Ko pa jim je začel pripovedovati, kar je doživel, so bili trdno prepričani: zavrtilo se mu je. Preveč se je naprezal. Tedaj pa so zaslišali tanke glasove, ki so prihajali tam nekje izpod starega, razmajanega ogledala:

Krojaček, krojaček,
ne boš me prišil,
pred tvojo šivanko
se varno bom skril.

Če našel me boš
in me v roke dobil,
se spet ti bom zmuznil
in spet se bom skril.

»Glejte ga, glejte ga, izpod ogledala kuka!« ja zavpil eden med njimi

in zdaj so vsi planili po gumbku. »O, joj, o, joj,« se je drl gumbek, ko ga je zagrabila močna muzikantova pest in ga ni več izpustila. »Nate ga, frkolina!« je potem rekel godbenik in previdno stiskal gumbek v krojačkovo roko. Krojaček ga je prišil na suknjič z najmočnejšim sukancem, ki ga je imel. »No, pa je!« se je oddahnil in dal suknjič debelemu muzikantu. Ta ga je oblekel, se pogledal v ogledalo, zavihal brke, zadovoljno pokimal in odšel. Na trg pred mestno hišo, kjer se je kar trlo ljudi, je prisopihal v zadnjem trenutku. Na slavnostni oder, okrašen z zastavami in zelenjem, je pravkar stopil župan in spregovoril:

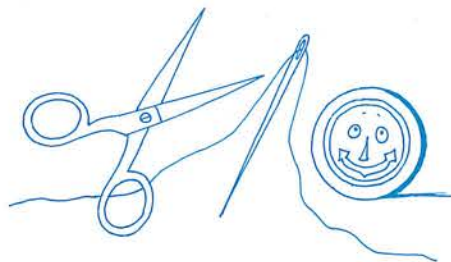
»Slavna gospoda! Proslavljati tako pomemben jubilej, kot je stoletnica mestne godbe, niso mačje solze. To je mnogo več kot pihati v kašo ali viti brke. To je, pravim, slavna gospoda, jubilej, ki je v čast in ponos našemu slavnemu mestu!«

Glasno in navdušeno in dolgo je še govoril župan, in ko je naposled končal z besedami: »Naj žive naši vrli godbeniki!«, je ves trg zaploskal, muzikanti pa so udarili ognjevito koračnico. Še prav posebno se je izkazal debeluh z bombardonom, ki je tako vneto pihal in se tako napejal, da se je strgal gumbek na njegovem sukniču, odletel visoko v zrak, od tam pa, čof, naravnost v odprtino muzikantovega bombardona.

»Rešite me, rešite me!« je kričal gumbek iz teme. Toda gumbka ni nihče slišal. Tudi debeli muzikant ne, ki je namesto na veselico, ves jezen tekel domov. Odložil je bombardon in kazal ženi prazno gumbnico. »Ti

bom pa drugega prišla!« je rekla žena in že začela stikati po škatli, kjer je imela spravljene gumbke.

»Ne drugega, ne drugega, mene prišij, saj bom priden«, se je drl gumbek iz dna velike zlate trobente. »Kar takoj me prišij, mene je strah« se je cmeril, dokler muzikant ni zasukal bombardona; ven se je ves skesan prikotalil gumbek. »Naj ti bo, če bo res, kar praviš!« je rekel muzikant, žena pa je prišla na suknič srebrn gumbek, ki je odslej zvesto spremljal muzikanta na vseh njegovih po-tih.

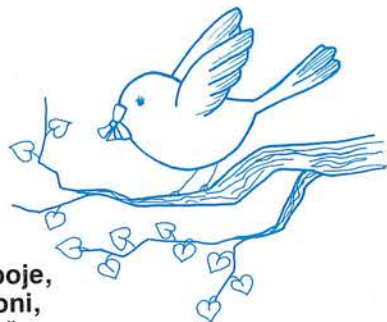

Stana Vinšek

Ilustr. Barbara Boneta

Če...

Če naš ptiček nič ne poje,
če naš zvonček ne zvoní,
če žrebiček nič ne skače,
če fantiček strga hlače,
če deklič se ne smeji -
takrat nekaj v redu ni!

Kajetan Kovič
Ilustr. Božo Kos

KRIŽEMKRAŽ

Kaj je res in kaj je laž
v čudnem mestu Križemkraž?

Vsakdo, ki se tam prikaže,
dva obraza ti pokaže.

Eden brez razloga joče,
drugi se na glas krohoče.

Eden suh je kakor muha,
drugi nosi dva trebuha.

Eden nosi dolge hlače,
drugi v sami srajci skače.

Eden sama kost in koža,
drugi cvete kakor roža.

Eden skoraj nebotičen,
drugi kakor škrat pritličen.

Eden vam prijazno miga,
drugi se drži kot figa.

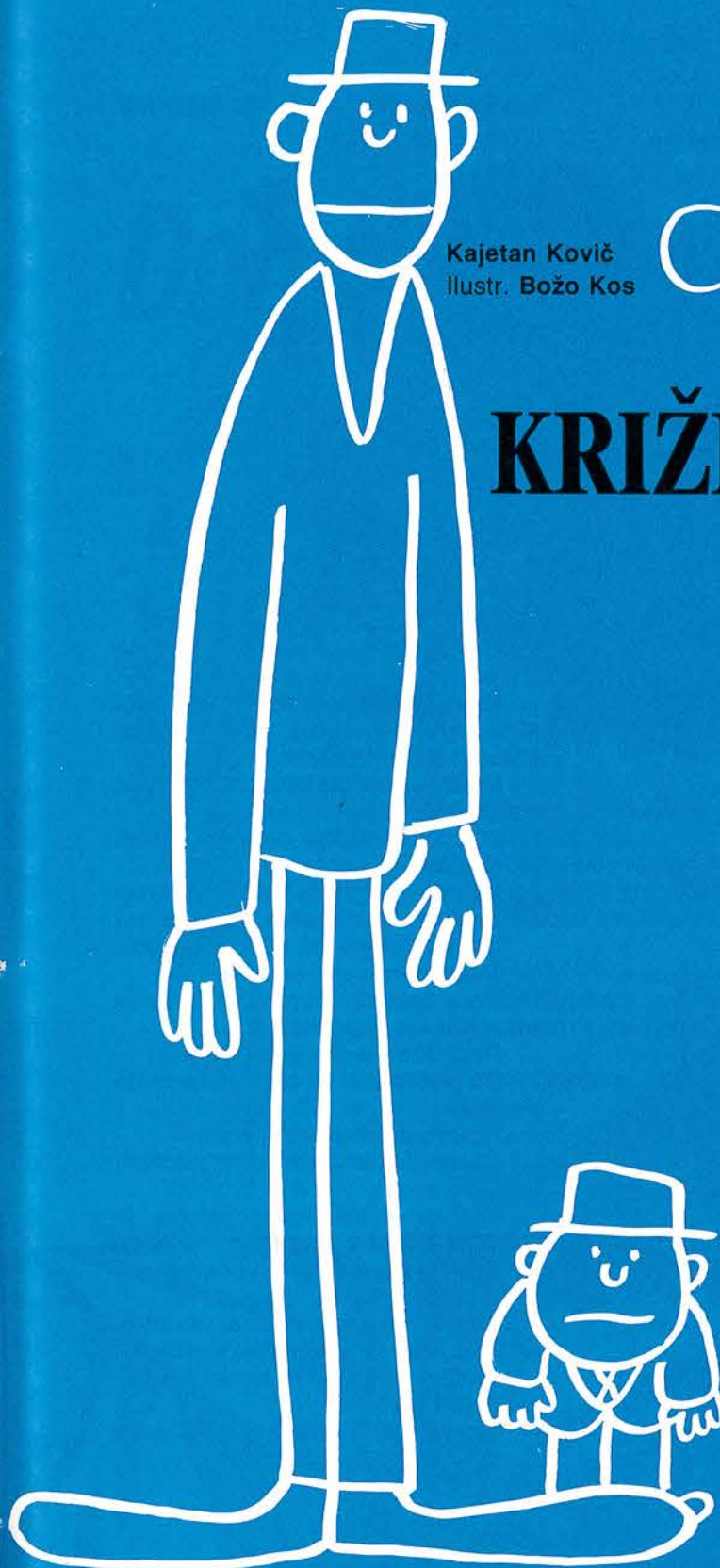
Eden se vam prilizuje,
drugi s šibo zamahuje.

Eden se vam sladko laže,
drugi pa vam osle kaže.

Eden komaj se obregne,
drugi vas za nos potegne.

Eden vam pogače nosi,
drugi vas za dinar prosi.

V čudnem mestu Križemkraž,
vse je res in vse je laž!

Neža Maurer
Ilustr. Paola Bertolini Grudina

Brezskrbnost

POLŽ JOŽE

Tvoja brezskrbnost
in moja brezskrbnost
sta se potepat šli.
Ker brezskrbnost pač
ne pozna skrbi,
sta s ceste zavili
in se zgubili.
Že teden dni
od takrat je vkraj,
brezskrbnosti pa
še ni nazaj.
Če kdo ju najde,
če kdo ju vidi,
naj pokaže, kod
domov vodi pot.

Z brezskrbnostjo so
res same skrbi —
a brez nje se tako
težko živi.

Franjo Frančič
Ilustr. Erika Košuta

Ni vsak polž polž Jože. Polž Jože
je bil nenavaden polž. To je bil polž,
ki se ni bal nikogar.

Vsako jutro, ko je vstal, se je na-
menil telovaditi.

- Zdravo življenje, to je pol sreče,
je imel navado govoriti.

Po telovadbi se je polž Jože osve-
žil z dvema decilitroma deževnice.

- Najprej higiena, potem vse dru-
go, je govoril sam zase.

Ko je opravil jutranjo toaleta, si je
privoščil malo počitka.

Polž Jože je prav rad počival.

Po počitku si je zaželel še malo
počitka.

Potem je bil že čas malice.

Po malici je polž Jože počival.
Vsaj do kosila.

- V miru jesti, dolgo živeti, je
misljal napol v spanju.

In že je bil večer in z večerom ve-
čerja.

- Uh, kako naporen dan, je vzdih-
nil polž Jože in se oblekel v pižamo.
Sladko je zaspal in sanjal o mno-
gih lepih stvareh.

Morda tudi o tem, kako spi in je.

Berta Golob

Dober ostani, Dan!

Revna bajta ga je vrgla v svet. Ko se je prvič poslavljaj od matere,
je bil še otrok. Treba je bilo stopiti v dolino, v življenje. Žuljave roke so poi-
skale zašit predpasnik, da bi z njim otrle solzo. Potočila jo je mati in rekla:
»Dober ostani, Dan.«

Tudi on je prišel v dom, v vzgajališče, a bil je od vseh drugačen. Oči
so govorile, da živi še eno življenje. Solo je imel rad, zato drugi niso marali
njega. Pravili so mu štrebar, ministrant in svetnik.

Veliko je mislil na mater. Odločitev je v njem zorela vztrajno kot klasje:
študiral bo in jo vzel k sebi.

»Mislite, da bi jaz mogel kdaj postati zdravnik?«

Otrok, ne daj, da bi kdo oskrunil tvoj svet. Molči! Ves razred se ti bo
smejalo.

»Ti bi bil odličen zdravnik, Dan.«

Skrivnost je ostala najina.

Čisto vsakdanje so tekla počasna šolska leta v be razredu. V a ni bilo
nikoli domskih in tam je leto minilo hitreje.

Prišla je ura, ko se je tudi Danijel poslovil. Vsi so ga bili vzljubili. Najbolj
ga je občudoval Dolinar, ker Dani ni nikoli klel. Odšel je in potem je za njim
izginila sled. Včasih je kdo dejal: bogve kje je zdaj tisti fant? Kje neki se je
izgubil? Zanj mi je še najbolj žal.

Garal je v mehanični delavnici. Od časa do časa mi je v spominu zasijal
njegov čisti obraz. Najjasneje takrat, kadar je Frenk togotno preklinjal.

Minilo je še nekaj neskončnih let iz be razreda.

Dan je doštudiral.

Sreče, ki jo je doživel, ni znal popisati.

Čez teden dni je pokopal mater.

Potem je nekega soparnega poletnega jutra odprl vrata svoje ordinaci-
je in ljubeznivo vprašal:

»Kdo je prvi?«

Dober ostani, Dan!

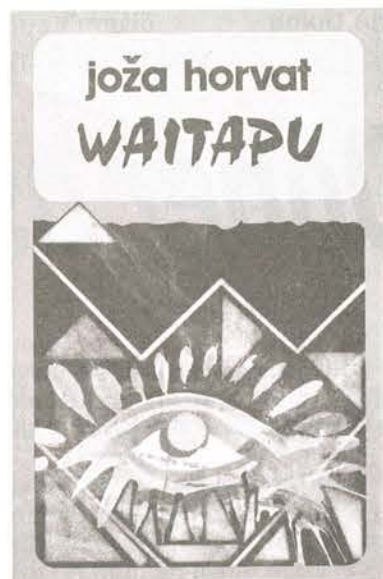

Marij Čuk

Za počitniško sprostitvev

Bližajo se dnevi sprostitve in sonca. Vsi jih težko pričakujemo, saj pomeni poletje počitnice, v katerih je prav vse: potovanja, kolonije, morje, hribi, brezdelje, lenarjenje, potepanje... Kaj kmalu bo mogoče vse to otipati z roko, letos še prej kot druga leta, saj so tu ponovno volitve za italijanski parlament, tako da se bo pouk na vseh šolah končal predčasno. In vendar, kljub vsemu, bi spet opozoril na knjigo, ki zelo prija pod senčnikom na plaži ali v senci košate krošnje kje drugje. Seveda, knjiga mora biti prijetna, napeta in privlačna, sicer nas kmalu mine volja, da bi obračali liste, na katerih se gnetejo črke in besede, polne skrivnosti in lepot.

Mislím, da sta knjigi, o katerih bomo danes spregovorili, pravšnji za brezskrbne dni. Hrvaški mladinski pisatelj **Joža Horvat** je napisal povest **WAITAPU**, ki je sedaj pred nami v lepi knjigi. Zgodba govori o dečku Iteu, ki živi na otoku na Tihem oceanu, od koder se v daljavi vidi skrivnostna in strašljiva gora Waitapu, meja znanega, ki je človek ne sme prestopiti, da ga ne bi kaznovali bogovi. Toda želja po neznanem je v

Iteu močnejša od strahu, zato se napoti tja, kamor ga vlečeta duša in srce...

Naslednja knjiga je svetovnega slovesa. Poznajo jo domala povsod, delo je prevedeno v mnoge jezike, zelo cenjeno pisanje je to. Govorimo namreč o umetnici **Alphonse Daudeta TARTARIN IZ TARASCONA**,

ki bo ostal nesmrten tip francoskega bahača in zgovornega hvalisavca, ki verjame samemu sebi in nehote prisili še druge lahkoverneže, da mu verjamejo. Gre torej za duhovito napisano delo, ki zabava in očara vsakogar, ki se nameni k branju. Saj ni zaman tako znano in priljubljeno po celem svetu.

Lojze Abram

Posebna izdaja »Male Gaje«

Gropajski šolarji so nas ponovno presenetili. Zamislili so si popolnoma drugačen način za proslavitev praznika slovenske kulture. Namesto običajne šolske prireditve z nastopom recitatorjev in glasbenimi točkami, so se trdno lotili dela in pripravili svoj časopis »Mala Gaja«, ki je izšel v posebni izdaji. Praznika slovenske kulture so se spomnili še s posrečenim oblikovanjem naslovne strani, na kateri so upodobili največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna in partizanskega pesnika Karla Destovnika Kajuha, po katerem nosi njihova šola ime.

Na 24 straneh ciklostiliranega časopisa so se pridni in iznajdljivi učenci gropajske šole razpisali o vsemogočih temah. Svoje dopise so prispevali prav vsi učenci, od prvega do petega razreda. Najbolj prikupni so dopisi učencev drugega razreda, ki so opisali svoje želje, vendar ne manjka bolj

S tem smo tudi končali naš letošnji trud in upamo, da smo vam nudili kak koristen napotek k branju. Najbrž bo tudi urednik Galeba zadovoljen, da nekaj mesecev ne bo imel težavnega posla - priganjati pisca teh vrstic, naj vendarle sede za pisalni stroj in posreduje mladim bralcem nekaj utrinkov iz bogatega in pisanega sveta knjige.

MALA GAJA
GLASILO OŠ. »K. D. KAJUH«
GROPADA - PADRČJE

zahtevnih dopisov, ki obravnavajo aktualne teme, kot na primer protest proti postavitvi sinhrotrona pri Bazovici in obisk v kraški mlekarni. Sledijo še zgodbe, pripovedi in doživete pesmice o zimi, domači vasi, gozdnih živalih in druge. Najbolj pa pritegne pesem brez naslova, ki se začneja z verzama: »Letos v šoli res veliko nas ni, a prav lepo imamo se vsi...« in se nadaljuje s pripovedovanjem, kako starejši učenci sedijo v isti učilnici in se pridno učijo.

Učenci iz Gropade mi redno pošiljajo svoj časopis v oceno. Zakaj tega ne storite tudi drugi? Vem, da na nekaterih šolah občasno izdajate svoja glasila in lepo bi bilo, če bi mi jih poslali, da bi tudi o njih poročal. Sicer bom primoran vedno pohvaliti le pridne gropajske učence.

Devan Cesar

PROGRAM O DATUMIH

Videli smo že, da so lahko zanimive računalniške igre zelo enostavne in kratke. Tokrat si bomo ogledali program, ki ima popolnoma drugačen namen. Računali bomo, koliko dni je preteklo med dvema datumoma in kateri dan v tednu odgovarja določenemu datumu. Program je kar enostaven in vsebuje le dve bolj zapleteni matematični formuli. Upoštevati mora seveda število dni v vsakem mesecu in prestopna leta. Sestav-

ljen je iz dveh delov. Glavni del programa računa razliko v dnevih, drugi del pa dan v tednu. Pri uporabi programa moramo upoštevati, da je prvi vneseni datum vedno manjši od drugega. Leto lahko vtikamo na dva različna načina: 1987 ali kar 87, saj program lahko pretvarja eno obliko v drugo. Glede na to, da se je koledar v zgodovini pogosto spreminjal, deluje ta program le za naše stoletje, to je od leta 1900 do 1999.

```
10 REM RACUNANJE DNEVOV
20 INPUT "DAN 1      ";D1
30 INPUT "MESEC 1   ";M1
40 INPUT "LETO 1    ";L1
50 GOSUB 1000
60 PRINT D#
70 INPUT "DAN 2      ";D2
80 INPUT "MESEC 2   ";M2
90 INPUT "LETO 2    ";L2
100 GOSUB 1000
110 PRINT D#
200 NREM RACUNANJE RAZLIKE
210 D=D1 : M=M1 : L=L1 : GOSUB 500
220 Z=X
230 D=D2 : M=M2 : L=L2 : GOSUB 500
240 X=X-Z
250 PRINT "Razlika v dnevih      ";X
260 PAUSE 0: GOTO 20
500 LL=L: IF LL>100 THEN LL=LL-1900
510 X= LL * 365 + INT((LL-1)/4) +D
520 IF M > 2 AND L/4 = INT(L/4) THEN LET X=X+1
530 IF M = 2 THEN X = X + 31
540 IF M = 3 THEN X = X + 59
550 IF M = 4 THEN X = X + 90
560 IF M = 5 THEN X = X + 120
```

```
570 IF M = 6 THEN X = X + 151
580 IF M = 7 THEN X = X + 181
590 IF M = 8 THEN X = X + 212
600 IF M = 9 THEN X = X + 243
610 IF M = 10 THEN X = X + 273
620 IF M = 11 THEN X = X + 304
630 IF M = 12 THEN X = X + 334
640 RETURN
1000 REM DAN V TEDNU
1010 IF L < 100 THEN L = L + 1900
1020 Y = L + INT((L-1)/4) + D + INT ((M*5)/2) + 1
1030 IF M < 3 THEN Y = Y + 2
1040 IF M = 9 THEN Y = Y + 1
1050 IF M = 11 THEN Y = Y + 1
1060 IF M > 2 AND L/4 = INT (L/4) THEN Y = Y + 1
1070 Y = Y - 7 * INT(Y/7)
1080 IF Y = 0 THEN D# = "NEDELJA"
1090 IF Y = 1 THEN D# = "PONEDELJEK"
1100 IF Y = 2 THEN D# = "TOREK"
1110 IF Y = 3 THEN D# = "SREDA"
1120 IF Y = 4 THEN D# = "CETRTEK"
1130 IF Y = 5 THEN D# = "PETEK"
1140 IF Y = 6 THEN D# = "SOBOTA"
1150 RETURN
```

Opazili ste, da je v programu večkrat uporabljen ukaz GOSUB, ki povzroči izvedbo podprograma. S tem smo si prihranili veliko pisanja, saj

bi brez tega ukaza program bil daljši. Ko program izpiše razliko v dnevih, pritisnite katerokoli tipko in računalnik sprejme nove datume.

NATEČAJ DRUŠTVA SLOVENCEV MILJSKE OBČINE

Šolarji in dijaki na plan!

Društvo Slovencev miljske občine razpisuje natečaj za najboljše spise in risbe z naslovom: CERKVE IN VERSKO ŽIVLJENJE V SPOMINU NAŠIH LJUDI IN DANES.

Tema je nedvomno zelo zanimiva in vas bo pritegnila, saj lahko raziskujete in si zapisujete podatke in zgodovino o nekdanjih in sedanjih cerkvicah, verskih znamenjih in podobno, ali opisujete pripovedi svojih babic in dedov o raznih obredih, pobožnostih in verskih običajih nekoč in danes v vašem najožjem okolju.

Vsa pojasnila za udeležbo na natečaju dajejo na sedežu Društva Slovencev miljske občine, kjer morate svoje izdelke tudi oddati, najkasneje do 22. maja. Teden dni kasneje, 29. maja, bo izdelke in risbe pregledala in ocenila posebna komisija, ki bo izbrala tri najboljše izdelke za vsako od štirih šolskih stopenj, njihove avtorje pa nagradila.

Razglasitev zmagovalcev in nagrajevanje bosta predvidoma v soboto, 13. junija, na vsakoletni, tradicionalni Veselici, ki jo prireja Društvo Slovencev miljske občine. Izbrane izdelke bodo prireditelji poslali v objavo slovenskim mladinskim revijam in časopisom v deželi Furlaniji Julijski krajini in sosednjih krajev matične domovine.

Niko Grafenauer

Kaj je

Na kvizu za bistre živali so čudno modrost spraševali. Pove naj, so rekli, kdor zna, kaj je na koncu sveta?

Na koncu sveta? je beseda zamikala najprej medveda. Na koncu sveta? Hm, seveda na koncu sveta je panj meda.

Na koncu sveta? ugiba kura. Mine minuta, pol ure, ura... Na koncu sveta, udari v črno, na koncu sveta je zlato zrno.

na koncu sveta

Goska si beli belo glavo: na koncu sveta? Kaj bi bilo? Na koncu sveta? tuhta krava, na koncu sveta rase trava.

Na koncu sveta? pravi žaba, tam nam prede več kot slaba, tam je velik počen lonec, v njem je vsake zgodbe konec.

Ilustr. Bine Rogelj

Vera Poljšak

UJETA PTICA

Ilustr. Magda Tavčar

S katero vrvico je Tomaž ujel ptico?

276

ALEKSIIJA

Aleksija je moja sestra. Stara je leto in pol. Aleksija je majhna. Kadar se razjezi reče: »Lompompom«. Včasih me pocuka za majico. Hoče, da se igram z njo.

Daniel Leone
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PIKI

Piki je moj psiček. Je črn. Skupaj se igrava. Pikija imam zelo rada.

Caterina Macho
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SMUČKE

Rada berem Galeb. Vsak mesec ga težko pričakujem. V sredo, 8. aprila, nas je obiskal urednik Galeba. Prinesel mi je smučke. Sem zelo vesela, ker sem bila izžrebana.

Giulia Sadlowski
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJE MUCKE

Imam tri mucke. Imenujejo se: Minu, Matis in Sissi. Minu je najstarejša, Sissi pa je nagajiva. Kadar pišem domačo nalogo, se Sissi uleže na torbo in zaspi.

Valentina Jakopich
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

NORICE

Imam dve sestri. Vanessa je starejša, Karin pa je moja dvojčica. Obe imata norice. Dobili sta jih od mene. Karin ima pikice po obrazu in životu. Je zelo smešna.

Fjona Mezgec
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ZORKA

Imam sestro. Imenuje se Zorka. Večkrat se pretepava. Mama se vedno jezi. Tudi očka se jezi. Zorka me ščipa, jaz ji vrnem. Zorka je zjutraj vedno zaspana. Rada hodi v bazen.

Jana Miličević
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

TONČEK

Kadar pridem iz šole, mi muček priteče naproti. Ime mu je Tonček. S Tončkom se igrava z balončkom in žogico. Včasih mi nagaja. Kadar pišem nalogo, skoči na mizo in mi liže roko.

Mitja Štefančič
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJA SESTRA

Moja sestra se imenuje Tanja. Večkrat se prepirava. Zjutraj me zelo zgodaj zbudi. Potem gre v šolo. Ko pride domov, pokosi in nato piše nalogo. Ob torkih in petkih hodi k pevskim vajam. Zvečer hodi zelo zgodaj spat. Včasih grem spat k njej, ker me je strah.

Saša Jančar
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MESTO NA MORJU

Na izletu je bilo lepo. Z vlakom smo se peljali dve uri. V vlaku sem se malo dolgočasil, ker ni bilo Mitje.

Benetke so na morju. Namesto cest so kanali. Zato so mi Benetke zelo všeč.

Ko smo se vozili domov, sem vzel tableto. Bal sem se, da bom bruhal. Na železniški postaji me je čakala mama z Aleksijo. Ko smo prišli domov, sem šel hitro spat.

Daniel Leone
1. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ZJUTRAJ

Ob sedmih zjutraj budilka zazvoni, mamo in mene zbudi. V kuhinjo stečem, tam vidim svojo mamico, ki kuha toplo kavico. Hitro jo spijem, se v jezik spečem in na avtobus stečem.

Maša Sancin
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

277

JUTRO

Budiilka zazvoni
in mama se zbudi,
jaz pa hitro vstanem
in si oči pomanem.
Potem se hitro oblečem,
pod blazino pižamo zmečem.
Čaj za zajtrk spijem,
potem se hitro umijem.
Ker se mamici muđi,
name vedno zakriči.
Na avtobus naglo stečeva
in se potem odpeljeva.

Tjaša Gruden
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

IZLET V BENETKE

Šla sem v Benetke. Šli smo na pizzo. Potem smo jedli tudi sladoled in smo se peljali z vlakom in ladjo.

Luana Bretzel

Ko smo prišli v Benetke, smo se peljali z ladjo do trga in cerkve sv. Marka. Tu smo se vzpeli na zvonik in gledali Benetke z vrha. Potem smo šli v palačo, v kateri je živel dož. Tukaj smo videli slike in orožje. Videli smo tudi velike globuse in zapor.

Tanja Škomac

Benetke je lepo mesto. V Benetkah sem se zabaval in igral. Šli smo gledat, kako se izdelujejo stekleni predmeti. Meni sta bila všeč Bambi in delfin.

Francesco Viviani

V Benetkah mi je bilo všeč. V vlakom mi je bilo zelo všeč, ker je naglo vozil. Preden smo prišli v Benetke, smo napravili dolgo pot. Peljal sem se mimo svoje hiše in sem videl očka, ki me je pozdravljaj. V Benetkah smo videli taksi na vodi in veliko golobov.

Marko Pertot

Benetke so mi bile všeč tudi kot staro mesto na vodi. Če bi učiteljica rekla, da se bomo spet peljali v Benetke, bi bila zelo vesela.

Milena Udovič

Vsi učence in učenci
2. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

SONCE

Po dolgem času je spet posijalo sonce. Travniki so ozeleneli in drevje je v cvetju. Z Matejko sva bila v gozdu. Na travniku je bilo polno trobentic. Nabrala sva jih tri šopke. Šopek trobentic sem nesel učiteljici v šolo.

Edvin Bukavec
1. r. OŠ PROSEK

ODREVENELA NOGA

V šoli mi je danes odrevenela noga. Brali smo, kar smo prej pisali, in ko sem brala, mi je odrevenela noga. Učiteljica je potem rekla, da bomo računali. Jaz pa nisem mogla vstati. Zato mi je učiteljica pomagala. Ko so vsi pisali, sem se močno nasmejala, ker me je noga močno srbela. Ko smo napisali računsko nalogo, mi je noga oživila.

Mi računamo že do dvajset. Pri tem se zelo zabavam, ker si pomagamo tudi z nogami, saj imamo dvajset prstov.

Ivana Sossa
1. r. OŠ PROSEK

DEŽ

Bil sem ves dan doma. Zunaj je bilo grdo vreme in se je pripravljalo na dež. Kmalu so začele padati rosne kaplje. Tako rad bi se zunaj igral.

Marko Puntar
1. r. OŠ PROSEK

POMLAD

Bila sem na našem vrtu in videla, da bo češnja kmalu v cvetju. Tudi vijolice in trobentice cve-

tijo. Jaz jih ne trgam, ampak jih pustim, da rastejo. Vedno jih hodim gledat.

Lara Verginella
1. r. OŠ PROSEK

TRIJE BALONČKI

Očka mi je prinesel tri balončke. Eden je bil rdeč, drugi rumen, tretji pa zelen. Igrala sem se z balončki na dvorišču. Zelenega balončka sem preveč napihnila in je počil. Psu Diku je bil všeč rdeč balonček. Prijel ga je z gobcem in tudi ta balonček je počil. Rumenegega sem spravila v svojo sobo.

Sara Ferluga
1. r. OŠ PROSEK

SARIN ROJSTNI DAN

Sara je praznovala rojstni dan. Pri njej smo praznovali. Prišli so tudi drugi sošolci in prijatelji. Naenkrat je zazvonilo. Tedaj smo se ravno igrali. S Saro sem stekel k vratom pogledat, kdo je prišel. Bil je Marko. Potem je prišel še Edvin. Tedaj se je začela zabava. Najedli smo se in napili. Potem smo šli dečki igrat nogomet proti Sarinemu očetu in njegovemu prijatelju. Zmagali smo mi s pet proti dva. Juhuhu!

Matija Umek
1. r. OŠ PROSEK

ŽELIM POMLADI

Včeraj je bil prvi april. Tudi danes, ko bom napisala nalogo, bom šla ven. Zelo sem vesela. Pomlad prihaja. Letos traja zima zelo dolgo. Želim si, da bi bilo že sedaj topleje. Če bi bilo tako, bi lahko hodili v šolo brez vetrovke. Tudi zunaj na vrtu bi lahko bili brez vetrovke.

Ester Brezovec
1. r. OŠ PROSEK

RADIJSKE PRAVLJICE

Vedno sem poslušala radijske pravljice, zjutraj in zvečer. Pa se je pokvaril radio in nisem več mogla poslušati. Vsi sošolci so vedno poslušali pravljice. To sem povedala teti. Dala mi je denarčke za nov radio. Sedaj spet poslušam vse radijske pravljice za dobro jutro in za lahko noč.

Lara Bukavec
1. r. OŠ PROSEK

PRI BABICI

Spet sem pri babici Slavici. Babica kuha, jaz pišem nalogo, sestra se igra. Ko sem napisala nalogo, sem sedla h klavirju in začela igrati. Zunaj je bilo lepo vreme. Ko sem zaključila svoje delo, sva s sestro šli ven in se igrali z žogo.

Karen Kante
1. r. OŠ PROSEK

Tanja Jesenovec,
1. d r. OŠ Drenov grič - VRHNIKA

MOJ DEŽNIK JE POSTAL BALON

Nekoč sem sanjal o velikem plavordečem dežniku. Ob deževnih dneh sem ga vedno nosil s seboj. Vsi so me spraševali, kje sem kupil tak lep dežnik. Tega pa nisem hotel nobenemu povedati, kajti bal sem se, da me bo kdo oponašal.

Nekega dne sem sklenil, da bom splezal na drevo, odprl svoj dežnik in se spustil na tla. Tako sem storil. Splezal sem in se vrgel. V trenutku, ko sem se spustil, sem začel leteti proti sosedovemu zidu. Zbal sem se in že začel misliti, da bom priletel v zid. A v hipu se je dežnik dvignil in me ponesel visoko nad streho, mimo dimnika.

Sklenil sem, da bo dežnik odslej postal moje novo prevozno sredstvo. Zadovoljen sem bil, ker doslej nisem doživel kaj takega. Problem pa je nastal, ko nisem vedel, kako bom prišel spet na svoje dvorišče. Mislim sem in razmišljal, pa se je vse tako zasukalo, da me je dežnik prenesel do sosedovega zidu. Tam sem stopil na zid, zaprl dežnik in skočil na tla. Bil sem rešen.

O svojem doživetju sem hotel povedati prijatelju. Šel sem k njemu in mu vse povedal. Zdelo se mi je, da mi je malo nevoščljiv. Vprašal me je, če bi se lahko on peljal z dežnikom nad Gročano. Odgovoril sem mu, da če se čuti zmožne-

ga, lahko poskusi. Prijatelj je splezal na drevo, odprl dežnik in se vrgel v praznino. On pa ni letel, ampak je padel na tla. Začel sem se smejati na ves glas, on pa se je razjezil in me natepel, ker sem mu pravil same izmišljotine.

Ko sem se zjutraj zbudil, sem mislil na nočne sanje. Sklenil sem, da bom poskusil. Vzel sem dežnik, splezal na drevo, odprl dežnik in se spustil v praznino. Mislil sem, da bom letel, ampak ni bilo tako. Padel sem na tla ter se močno udaril, dežnik pa sem zlomil na dvoje.

Maksi Grgič
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Nekega pomladnega jutra sem se sprehajal po kraški planoti in ob hrastovem drevesu zagledal lep dežnik. Bil je vseh mavričnih barv. Njegove barve so se tako bleščale v soncu, da me je kar oslepilo. Ko sem spet odprl oči, dežnika ni bilo več, na tistem mestu pa sem zagledal čudno senco. Ozrl sem se naokrog, a ni bilo nobenega, ko pa sem se ozrl v zrak, sem zagledal velik zrakoplov. Bil je enak dežniku, le da je bil okrogle oblike, spodaj pa je visela velika slamnata košara. Občutek sem imel, da me skrit glas vabi v košaro. Prisluhnil sem vabilu in stopil v košaro. Tedaj se je balon dvignil in me odnesel visoko nad vas. Najprej me je bilo seveda strah. Potem sem se kmalu privadil čudnemu zibanju in opogumil sem se ter pogledal čez rob košare. Pounidil se mi je čudovit razgled. Globoko pod menoj so stale majhne kraške vasice. Zdele so se mi kot kocke lego. Vijugaste ceste so bile kot dolge kače. Daleč na obzorju pa sem zagledal morje.

Bilo je res lepo, vendar sem kmalu začutil domotožje. Povlekel sem vrvico in balon se je obrnil ter se začel spuščati proti moji vasi. Nad domačo hišo me je spustil na tla in se potem spet dvignil. Pozdravil sem ga in stekel v hišo, vesel, da sem spet doma.

Peter Ražem
5. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Svojo domišljijo so v spisih o dežniku - balonu sprostili še Maja Mezgec, Ksenija Stopar, Valentina Mahnič, Danjel Grgič, Alen Possega, Milena Kovacich in Maurizio Vidali, vsi učenci 5. r. OŠ »P. Trubar« v Bazovici.

Maja je opisala polet balona v nevihti nad domačo streho. Ksenija se je najprej razpisala o srečanju z govorečimi zajčki in nato z balonom poletela v severno Ameriko. Valentina je doživela nenavadno srečanje na Poljskem,

kamor jo je balon ponesel. Danjel je šel v Ameriko, kjer ga je čakala velika množica. Alen je naredil najdaljše potovanje. V Avstraliji se je kopal v morju sredi avgusta, ko je tam zima, potem je šel še malo okrog sveta do severnega tečaja, kjer je štel pingvine, čeprav jih tam ni, ker živijo na jugu. Milena je najprej obiskala sorodnike, se potem oddaljila, balon pa ji je služil za vrnitev. Maurizio pa je srečal lepo, bogato deklico, s katero se je v balonu odpeljal na Mavricijske otoke.

Domišljije ni manjkalo, le da so bili spisi odločno predolgi, kar za štiri Galebove strani ali še več. Zato sem izbral primernejša in ju v celoti objavil, od ostalih pa le nakazal vsebino. Avtorji naj mi oprostijo, vendar bi bilo bolje, če bi vsak posameznik pisal o čem drugem. Bilo bi bolj pestro.

Domen Repnik,
3. c r. OŠ Drenov grič - VRHNIKA

POMLAD

Na svetlomodrem nebu sije zlato
[in prekrasno sonce.
Ptičje petje razveseljuje vsa srca.
Zbudi se, človek! Pomlad je!
Lastovke švigajo po nebu,
[cvetice se razcvete.

Gozd se prebuja.

Lisica z rvjaskastim kožuhom zavpije:
[»Pomlad je!«

Mitja Košuta
3. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

SNEMANJE NA RADIU

Gospa Dorica, ki je na radiu odgovorna za otroške oddaje, je telefonirala naši učiteljici in jo prosila, če bi zapeli nekaj pesmi Janeza Bitenca, ki jih bi tudi posneli na trak. Na šoli smo imeli vaje vsak torek in petek. Ob torkih zato nismo imeli italijanščine, ob petkih pa glasbene vzgoje. Na vajah pa so se nam pridružili učenci iz tretjega in petega razreda.

Pred dnevi smo se dobili pred radijsko postajo. Šli smo v prvo nadstropje, v veliko in svetlo dvorano. Tam smo se postavili v zbor in zapeli za poskus. V dvorani je bil visok mikrofoni, ki je prav vse snemal, pred seboj pa smo imeli veliko zastekljeno okno, za katerim je režija. Tam sta bila gospod Sluga in tehnik, ki sta dajala znake za snemanje.

Zraven nas je sedel kitarist Marko, ki pa je moral čez nekaj časa oditi. Prišel je drugi kitarist Edo. Ko smo v zboru zapeli in zaključili s snemanjem, smo ostali le solisti. Zadnje pesmi pa nismo zapeli, ker kitarist Edo ni poznal spremeljave. Potem smo odšli domov. Čez mesec dni bomo spet šli na snemanje. Komaj čakam na tisti dan.

Karin Puzzer
4. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

K nam je prišla gospa Dorica Žagar Filipčič in nas povabila na snemanje na radio. Ko smo to slišali, smo bili vsi veseli. Učiteljica nas je porazdelila v dve skupini. Marjan in jaz sva prosila, če bi lahko pela. Zelo sva bila vesela, ko mama je rekla, da bova pela v zboru. Bil sem zelo vesel, da sem smel peti. Učiteljica se je pogovorila z našimi mamami, jaz pa sem pritegnil še Marjana in Andreja. Peli smo pesmi skladatelja Janeza Bitenca, ki živi v Ljubljani.

Začeli smo z vajami, zaradi katerih smo morali opustiti italijanščino in glasbeno vzgojo. Vadili smo in vadili. Ko se je bližal dan snemanja, smo že lepo peli, tako lepo, da niti sinica ni mogla tako lepo in dolgo peti kot mi.

Zadnje dni pred snemanjem, je Marjan zbolel in, na žalost, je manjkal. Manjkal je tudi Robert. To sem opazil, ko smo se dobili pred radijsko postajo. Bili smo pred veliko stavbo, na ka-

teri je pisalo RAI. Ko smo se vsi zbrali, smo šli v notranjost. Tam smo videli mnogo stvari. Bilo je mnogo stopnic. Dvorana, v kateri smo peli, je bila zelo velika in brez oken, da se ne slišijo zunanji šumi. Zbrali smo se in najprej poskusili, potem pa se je začelo snemanje. Kot prvo smo zapeli pesem »Žabji kucec«. Za šest pesmic smo potrebovali dve uri in pol.

V režiji sta bila tehnik in gospod Sluga, ki nas je opozarjal na napake. Ko smo pesem odpeli, smo se potem poslušali. Ko smo končali, smo zapustili avditorij, kjer so ostali samo solisti. Zunaj so nas čakale mame. Midva z Andrejem sva še gledala, kako poteka delo v režiji. Potem smo šli domov. Bil sem zelo utrujen. Da bi se sprostil, sem šel z Andrejem na sprehod v Reber.

Goran Ruzzier
4. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

ZGODBA S STRMEGA BREGA

Mandelj sem, ki s svojimi belorožnatimi cvetovi razveseljujem otroke. Rastem na strmem bregu na prisojni strani. Na prisojni strani brega sem sredi februarja zapazil prebujajoče se trobentice in osamljen zvonček. Gledal sem jih s svoje najvišje veje. Pod menoj sedaj raste nežna, plaha in lepa marjetica. Z njo se je pogovarjala mravlja, ki se je vračala v mravljišče. Okrog so brenčali čmrliji in čebele, ki so srkale sladki nektar v mojih cvetovih ter nabirale cvetni prah. Pred kratkim je na moji veji gnezdila šoja, ki je kaj kmalu imela mladiče.

Na prvi dan pomladi so trobentice in zvončki pripravili koncert. Trobentice so na vso moč trobentale, zvončki pa cingljali, na mojo vejo pa razobesili tablo z napisom »vabljeni«. Koncert je

pokvarilo muhasto vreme, pa nič zato, trobentice so kar naprej trobentale, zvončki pa cingljali. Vsi so se veselili.

Nekega dne so izletniki zasedli prostor na naši strmini, pohodili zvončke in potrgali trobentice, kar pa me najbolj jezi, polomili so mi dve veji.

Poleti sem ves zelen, moje sadeže pa otroci z veseljem pobirajo. Ko pa pride jesen, začne odpadati listje in vse je tako žalostno. Tedaj se začnem tudi sam pripravljati na zimsko spanje.

Luka Grbec
5. r. OŠ MILJE

ZGODBA O MARJETICI

Marjetica Piki je bila zelo prijazna in lepa cvetica. Vsem žuželkam je ponujala nekaj svojega peloda. Zelo lepo je prepevala in vsako jutro je zapela pesem:

»Marjetica Piki se je zbudila,
kronico svojo si pobelila.
Listke svoje si poljubila,
očistila se in osvežila.«

Zelo je bila vesela, ker so jo vse cvetice imele za najlepšo. Vsi najbolj pisani metulji, so se vsaj za trenutek ustavili na njeni lepi čaši. Zato je bila tudi ponosna, da se je rodila marjetica.

Nekega dne pa je začela marjetica Piki veneti in vsako jutro je svojo pesem prepevala čedalje bolj žalostno, dokler ni nekega jutra popolnoma utihnila.

Uboga Piki je umrla.

Alessandra Fontanot
5. r. OŠ MILJE

OŠABNA TROBENTICA

V nekem gozdu je na pomlad zacvetela ošabna in ne preveč lepa trobentica. Pomela si je oči in močno zavezala. Mislila je, da bo kar ona ukazovala vsem drugim cveticam v gozdu in zapoditi tiste cvetice, ki bodo zrasle zraven nje.

Nekega svetlega, sončnega jutra je trobentica pred seboj zagledala komaj rojeno vijolico. Takoj se je začela jeziti: »Kaj delaš tu, majhna, porredna vijolica. Ali ne veš, da je ta moj gozd?«

»Oh, oprostite mi, gospa trobentica, toda...«

»Nič. Takoj dvigni svoje korenine in se poberi od tod!«

»Toda, gospa trobentica, jaz ne morem drugam, saj ne morem izriti svojih korenin,« je proseče rekla vijolica.

»Dobro, s teboj bom prijazna le, če me ne boš motila!« je odgovorila trobentica z močnim glasom.

Naslednje jutro, ko se je gospa trobentica zbudila, je za seboj zagledala kup lepih vijolic, ki so se ji smejale in se šobile. Vsem tem vijolicam pa trobentica ni imela poguma kričati, ker jih je bilo preveč in se je bala, da jo bodo izrile. Vijolice pa so s smehom brez hudobije hotele prisiliti trobentico, da bi odšla.

In res. Naslednje jutro trobentice ni bilo več. Na njenem mestu je bila luknja, v njej pa trobentičino sporočilo: »Odšla sem drugam, kjer bom spoznala boljše prijateljice.« Vijolice so se veselo nasmejale.

Valentina Mercandel
5. r. OŠ MILJE

POMLADNA SVATBA

V teman gozd je pokukal prvi pomladanski sončni žarek. Posvetil je prav na glavico lepega, belega zvončka, ki je rastel ob izviru potoka. Zvonček je porinil iz zemlje in zavezal: »Ah, mislil sem že, da se ne bom nikoli več odprl.« Obrnil se je in se zastarmel po okolici: »Sam sem, kje so bratci, se še niso zbudili? Aha, še spijo, zaspenci!«

Nasmehnil se je in potrkal na majhno glavico pred njim. Glavica se je odprla in vprašala: »Kdo me kliče?« Obrnila se je in zagledala zvonček: »Kaj, ti me kličeš? Kdo pa si? Nikoli te nisem opazila!« je z nežnim glasom rekla mala cvetka.

Zvonček je odgovoril na vprašanje: »Zvonček Moreno sem, kdo pa si ti in kako se imenuješ?«

Trobentica je odvrnila: »Trobentica sem in imenujem se Valentina.«

Za nekaj časa sta utihnila in poslušala sta rahlo pihanje vetrčka in šumenje potočka.

Zvonček je spregovoril: »Ali sem lep?« in je zardel.

»Zakaj me to sprašuješ?« je šepetaje odgovorila trobentica in nadaljevala: »Mogoče si se zaljubil vame, ali si samo tako predstavljam. Lep si, ja! Sem tudi jaz lepa?« je vprašala v zadregi.

»Seveda, tudi ti si lepa!« je odvrnil zvonček in utihnil.

Čez čas sta slišala glas. »Kdo si?« sta vprašala.

»Vijolice sem, ki sem se pravkar zbudila iz zimskega spanja.«

»Tudi me smo tu in slišale smo vse, kar sta se vidva pogovarjala!« so se oglasile marjetice.

Potem so vse cvetke v en glas predlagale: »Pripravimo pomladno svatbo in veselico.« In res se je tako zgodilo. Na veselico so cvetke povabile metulje, črmlje in druge žuželke.

Tako sta se Moreno in Valentina vzela in veselo živela vso pomlad.

Mirna Viola
5. r. OŠ MILJE

METULJ IN BELKA

Razveselila sem se, ko sem zagledala na naši češnji polno lepih, belih, nežnih cvetov. Sedla sem na klopco in jo občudovala.

Naenkrat mi je na ramo priletel lep, pisan metuljček. S tihim glasom mi je začel pripovedovati svojo zgodbo. Pred časom so na naši češnji cveteli veliki cvetovi. Med njimi je bila tudi Belka, majhna, krasna cvetka, lepša od vseh ostalih. Cvetke v okolici so bile nevoščljive in so Belko zmerjale. Belka pa je zato samo povešalo glavico. Blizu nje je rasla grda cvetca, ki se je imenovala Čirinka in je sovražila Belko.

Čirinka se je mazala in šminkala, da bi bila lepša od Belke, a ji to nikoli ni uspelo.

»V tistih časih sem bil mlad in lep in tudi kaka roža se je zaljubila vame,« je govoril metuljček. »Tako se je zgodilo, da sem priletel na češnjo in se zaljubil v Belko, ona pa vame. Zato sva vprašala cvetnega kralja, če se lahko poročiva. Dovolil je in sva se vzela. Čirinka je postala črna od jeze. Nekaj dni pozneje, ko sva stanovala skupaj, je Belka ovenela.«

Žalostni metuljček je odletel. Bila sem ganjena, zato sem naslednji dan v šoli napisala zgodbo, ki mi jo je pripovedoval metuljček. Bila sem vesela, ko sem zanjo dobila lepo oceno.

Sandra Grisancich
5. r. OŠ MILJE

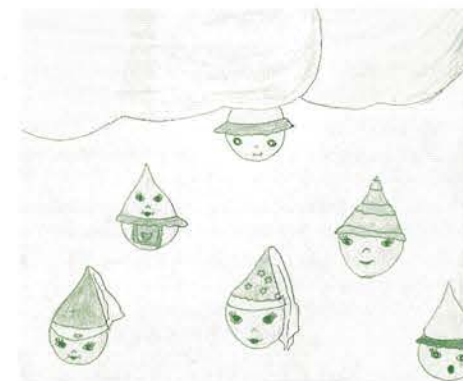
KRALJICA DEŽNA KAPLJA

Bilo je vroče poletje in dolgo ni deževalo. Kmetje so zaskrbjeno gledali v nebo in mislili na svoj pridelek, ki ga pobira suša. Gospodinje so bile nejevoljne, ker so jim venele cvetice na balkonih. Otroci so bili žalostni, čeprav so se radi igrali na soncu.

Pravili so, da je v gradu na vrhu neba zbolela kraljica Kaplja. Vse kaplje so bile v skrbeh, da

so se pozabile spustiti na zemljo. Iskale so zdravnike za svojo kraljico. Preiskale so vse nebeško mesto, a dobile so le tri zdravnike. Ni preostajalo drugega, kot jih prepeljati pred bolno kraljico Kapljo, da opravijo svoje.

Prvi, najstarejši zdravnik, je kraljico Kapljo pregledal in potrto povedal, da je kraljica v smrtni nevarnosti, ker je njeno srce počilo v točno dva enaka dela. Vsi, ki so to slišali, so se močno prestrašili in mnogi so popadali v nezavest. Prišel je drugi, mlajši zdravnik, in tudi on povedal, da za kraljico Kapljo ni več pomoči. Ko so kaplje to slišale, niso več poklicale najmlajšega zdravnika. Tedaj se je oglasil kralj in zahteval še tretjega, najmlajšega zdravnika. Ta je pregledal kraljico Kapljo in odločil, da se njeno srce da ozdravi.

viti. Oba prejšnja zdravnika sta se spogledala in se začela med seboj meniti. Medtem je najmlajši pripravil iglo in nit in kraljici Kaplji zašil oba dela srca, da je ozdravela.

Novica se je razširila po vsem mestu na vrhu neba. Vse kaplje so bile vesele in rešene skrbi za svojo kraljico, zato so začele kar poskakovati in padati na zemljo.

Kmetom so zalile trte in pridelke, gospem cvetice na balkonih, da so dvigale svoje glavice, otroci pa so bili veseli, ker so po dolgem času lahko spet čofotali po lužah.

Marta Gravner
5. r. OŠ »J. Abram«
PEVMA

V GOZDU

Bil sem v gozdu. Prišel je tudi bratranec Nikolaj. Tekala sva sem in tja in se igrala. Nikolaj je imel na glavi čepico plave barve, jaz pa sem imel rjavo. Bratranec je star dve leti in pol. Jeseni bo Nikolaj začel hoditi v vrtec.

Edvin Bukavec
1. r. OŠ PROSEK

ITALIJANŠČINA

Do velikonočnih praznikov nismo napisali niti besedice v italijanščini. Tudi kadar se igramo, govorimo samo slovensko. Zelo rada berem slikanice. V šoli jih imamo mnogo. Jaz imam doma že dosti knjig.

Karen Kante
1. r. OŠ PROSEK

RAD POMAGAM

Pomagal sem mamici in dedku. Mamici sem pomagal, da sem nesel Čaku hrano, pometel listje na dvorišču in ji prinesel škaf za pranje.

Tudi dedku sem pomagal. Rezal je veje sadnih dreves, jaz pa sem jih pobiral in s samokolnico vozil na kup. Potem sem še pomagal mami in nesel smeti v smetnjak. Nato sem sedel in bral knjigo.

Matija Umek
1. r. OŠ PROSEK

VESELA SEM

Popoldne bova z mamo šli iskat prijateljico Lara Verginella. Lara je moja sošolka. Imam jo zelo rada. Že večkrat sem jo povabila na svoj dom. Zelo sem vesela. Kar težko jo pričakujem. Želim si, da bi bila že tukaj. Seveda moram najprej končati vso nalogo.

Ester Brezovec
1. r. OŠ PROSEK

KOS NA OBISKU

Danes se je po dolgem času vrnil kos. Vso zimo ga ni bilo pri nas. Nič ne vemo, kje je preživel zimske mesece. Vesel sem, da me je prišel obiskat. Hotel je ostati pri hiši, a ga je očka zapodil ven. V hramu je že vse pokakal.

Marko Puntar
1. r. OŠ PROSEK

V ŠOLI JE LEPO

Mamica in babica pospravljata kuhinjo. Ko bom končala domačo nalogo, bom pomagal tudi jaz. Babica čisti okna in stoji na visokem, zato pazi, da ne pade. Okno je odprto in slišim kričanje otrok iz vrtca.

V šoli mi je bolj všeč kot v vrtcu. V šoli se učimo pisati, brati in računati. Vse delamo zelo radi. Vedno se vmes igramo. Tudi telovadimo inujemo.

Sara Ferluga
1. r. OŠ PROSEK

BOLNI DEDEK

Mama, babica Milena in tete so šle v bolnico obiskat bolnega dedka Tonija. Zelo je bolan. Ra-

da bi ga obiskala, a me ne pustijo v bolnico, ker sem premajhna. Mami sem rekla, naj da dedku namesto mene dosti poljubčkov. Ne vem, če bo prišel kmalu domov.

Lara Verginella
1. r. OŠ PROSEK

MOJA ŠOLA

Po kosilu sem se z bratrancem Gregorjem igrala na šolo. Jaz sem bila učiteljica, on pa učenec. Rekla sem mu: »Gregor, napiši svoje ime in priimek!« Moj učenec Gregor pa je samo čačkal po listu. Odpustila sem mu, saj ima samo tri leta. Jutri se bova tudi igrala na šolo. Naučila ga bom napisati črko i. Upam, da se bo naučil.

Ivana Sossa
1. r. OŠ PROSEK

Peter Metljak
3. c r. OŠ Drenov grič - VRHNIKA

NA DUNAJU

Med velikonočnimi počitnicami sem se z očkom in mamo peljala v Avstrijo, na Dunaj.

Dolgo smo se vozili. V avtu smo poslušali kasete, se pogovarjali in peli. Ko smo se pripeljali na Dunaj, smo poiskali hotel, v katerem smo imeli rezervirano sobo. Kasneje smo šli malo na sprehod.

Naslednjega dne smo se s podzemsko železnico peljali do Štefanove cerkve. Cerkev je zelo velika. Mama mi je povedala, da je ena od značilnosti Dunaja. Ogledali smo si najprej notranjost in šli potem v zvonik, odkoder smo si z daljnogledom ogledali mesto. Šli smo potem do cesarjeve palače v Hofburg in si spotoma ogledali še druge zanimivosti, med temi tudi grobnico avstrijskih cesarjev in cesaric. Videla sem krsto cesarice Marije Terezije in Franca Jožefa.

Popoldne smo se s podzemsko železnico odpeljali v Prater. Tu je veliko zabavišče, kjer sem se zelo zabavala. Vsi trije smo šli na veliko kolo, ki se stalno vrti. Ko smo bili na vrhu, smo lahko videli ves Dunaj. V Praterju je bilo še veliko drugih stvari. Potem smo šli v Donaupark, kjer so otroška igrišča, trim steze, sprehajališča in celo miniželeznica. Tam se ljudje sprehajajo, vozijo s kolesom ali kotalkajo.

V soboto smo šli v Belvedere in si ogledali galerijo. Tam je viselo mnogo slik. Vrt, ki je v Belvederu, je zelo lep. Tam je mnogo lepih cvetic. Od tam smo se odpeljali v poletno cesarjevo prebivališče: Schönbrunn. Tu smo si ogledali razstavo kočij, ki so jih imeli cesarji. Bilo je zelo zanimivo. Potem smo šli še v živalski vrt, kjer smo videli tigre, leve, slone, jelene, srne in mnogo drugih živali. Tam je tudi končor, ki sem se ga zelo ustrašila. Stopili smo potem v palačo. Vodila nas je vodička, ki nam je v italijanščini razlagala mnogo stvari. Palača ima 1400 sob, a mi smo si jih ogledali samo 40.

V nedeljo zjutraj smo spet šli v Donaupark in se peljali z miniželeznico. Bilo je zelo lepo. Na otroškem igrišču sem se igrala, potem pa smo se odpeljali s podzemsko železnico do hotela, kjer je bil parkiran avto. Zapustili smo Dunaj. Ustavili smo se le v Ljubljani, kjer smo obiskali babico in nato nadaljevali pot v Trst.

Prvič sem bila na potovanju. Bilo je zelo lepo, zato upam, da bomo šli še na mnogo drugih potovanj.

Tjaša Gruden
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SKUPINA POHAJAČEV

Poznam mestece, ki se imenuje Geniazija in leži na otoku Geniavay. Ta otok je najbolj čuden na svetu, ker leži na najvišjem vrhu gorske skupine Ural. Kot ste že morda razumeli, v tem mestecu živijo sami imenitni geniji. Poleg teh pa živi še skupina pohajačev. Te imenujejo tako, ker

raje pohajajo, namesto da bi hodili v šolo. Njihov vodja se imenuje Pametslaba.

Zdaj pa vam bom opisal enega od najbolj smešnih dogodkov.

Nekega dne pohajči niso vedeli, kaj bi še počeli. Njihov vodja je zato vzel vrečko, v kateri so bile same črne žogice. Prvi je poskusil Tonček in dobil... črno žogico. Moral si je izmisliti igrice. Misli je in misli, premišljeval je skoraj eno uro in se končno odločil. Prijateljem je povedal in naročil, da bodo izdelali letalo. Bobek je vprašal, kako bodo to naredili. Tonček je vse razjasnil. Nekaterim je naročil, naj grejo v gozd in prinesejo čimveč listja, ostalim pa, naj grejo v vas in pokradejo vse kokoši.

Naredili so prav tako. S tankimi palicami so naredili ogrodje letala, nanj privezali listje in ga tako pokrili. Medtem je Pametslaba pokral nekaj zrnja. Na vrhnji del kril so privezali kokoši in sedli v »letalo«. Kokošim so pokazali zrnje in te so začele leteti. Letelo je tudi letalo. Ko pa so bili že visoko v nebu, niso več vedeli kako pristati. Ko so tuhtali, so pozabili kazati zrnje, zato kokoši niso več letele in »letalo« je začelo padati. Imeli pa so res veliko srečo, saj so padli na senik. Tončka pa niso več poslušali.

Iztok Spetič
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NEPAL

Na šolo je prišel urednik Galeba Lojze Abram in nam pripovedoval, kako je s prijatelji hodil po Nepal. Do tja so z letalom potovali petnajst ur. Ko so prispeli, so si ogledali glavno mesto Katmandu, kjer ljudje hodijo bosu in na cestah srečaš mnogo svetih krav. Nad velikimi oltarji vihraje zastavice, na katere budisti pišejo molitve. Tam tudi mrtve sežigajo.

Potem so se odpravili na pot. Imeli so nosače in kuharje. Kuharji so jim kuhali vedno isto. Spali so v šotorih. Nosači so vsako noč pazili, da niso prišli tatovi. Nekoč so jim nosači povedali, da so tatovi iz nekega šotora hoteli ukrasti čevlje, ki so moleli iz šotora, a niso povlekli čevljev, temveč celega človeka.

Hodili so več dni. Med potjo so videli mnogo zanimivosti: kako mesijo kruh, kako meljejo z ročnim kamnitim mlinom in kako so v vaseh ravne strehe. Hodili so tudi čez viseče mostove in videli so konje, ki so stopali po strmih stopnicah. Hodili so 25 dni. Zadnji dan so se v Katmandu pripeljali z avtobusom, ki je bil zelo nizek, da so se z glavami dotikali stropa in s koleni sedežev pred sabo.

Lojze Abram nam je pokazal zelo lepe diapozitive in nam je povedal mnogo stvari. Bilo je zanimivo.

Tjaša Gruden
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SOSEDOV PES

Sosedje imajo majhnega psa. Imenuje se Škiuki. Ima tako posebno ime, ker so njegovi gospodarji Sicilijani.

Vsak dan, kadar prihajam v šolo, me Škiuki sliši in začne lajati. Potem priteče k meni, skoči v naročje in me začne lizati. Kadar nas sosiedje povabijo na kosilo, je Škiuki vedno pripravljen, da mu kdo kaj ponudi, ker je vedno lačen.

Škiuki ima bel in kodrast kožušček. Je majhen in debelušen. Kadar hodi po marmorju, je zelo smešen, ker mu drsi in pada na gobček. Zelo je simpatičen in ne napada ljudi. Z menoj se zelo rad igra in jaz z njim. Tudi jaz si želim psa, toda oče in mati mi ne dovolita, da bi ga vzel. Z njim bi se igral, peljal bi ga na sprehod, ga umival in hranil. Če bi vse to naredil, bi mi pes ostal zvest prijatelj. Če mi bosta starša dovolila imeti psa, bom zelo vesel.

Andrej Canziani
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

Marjeta Jelovšek,
1. d r. OŠ Drenov grič - VRHNIKA

NARAVA SE PREBUJA

Narava se prebuja. Pomlad je. Kako je lepo! Cvetice so se razcvetele in že letajo pisani metuljčki. Vse se prebuja. Teško je biti v šoli, ko zunanaj sonce že pripeka in nas vabi v naravo. Zbudile so se tudi živali, na drevesih zelenijo listi, vse je v cvetju in na travnikih poganja zelena trava. Tudi dnevi so vedno daljši in lastovice, ki jih dolgo ni bilo, so se vrnile. Pozdravljene! Pomlad nam je prinesla veselje in lepo je, da se je vrnila po dolgi, mrzli zimi. Vsi smo čakali na pomlad. Vsako leto z veseljem pozdravljam pomlad.

Karin Slavec
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

DELO

V šoli smo govorili o delu, delavcih in tovarnah. Prvi maj je mednarodni dan dela. Mislim, da delavci danes niso tako zatirani, kot so bili včasih. Danes imajo svoje sindikate, h katerim se zatečejo po pomoč in nasvete.

Tudi letos smo v naši vasi naredili kres na predvečer prvega maja. Okrog ognja so se zbrali vaščani in prepevali delavske pesmi. Po vasi pa so bile razobešene rdeče zastave. Na dan prvega maja nam je godba na pihala »Viktor Parma« iz Trebč igrala budnico. Razdeljevali so tudi rdeče nageljne.

Janko Andolšek
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Vsako živo bitje dela. Mačka lovi miši, pes brani gospodarja pred tatovi, pravljica »Čriček in mravlja« pa nas uči, kaj se zgodi tistemu, ki nič ne dela.

Danes mora človek veliko znati in se naučiti. Treba je hoditi v šolo. V šoli pa ne grejemo samo stolic in klopi, treba se je pridno učiti, raziskovati in sodelovati pri delu. V razredu zelo radi raziskujemo. To delo je zelo zanimivo in na ta način se tudi veliko naučimo. Pri delu doma mi mama ne pomaga, ker pravi, da je to moje delo.

Miloš Čuk
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Naše delo je učenje. Tudi z branjem se učimo. Branje je podlaga za znanje. Letos imamo izpite. Nekateri pravijo, da izpiti niso nič. Jaz pa vem, da ni tako! Izpiti so zame težka preizkušnja. Kako bo?

Igor Malalan
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Tudi pri nas, na Banih, so na drevo razobešili veliko rdečo zastavo. Letos je nastopila vaška godba, v kateri igram tudi jaz. Nastopili smo jutraj ob 9.30. Bil sem zelo nestrpen. Vsi smo imeli rdečo nagelj.

Popoldne pa smo šli v Križ. Bilo je veliko ljudi. Skupina Don Juan je zabavala mladino. Vreme je bilo lepo in toplo.

Diego Tretjak
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Daniela Ciocchi,
5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE

»Tvoje delo je učenje!« Kolikokrat sem že slišala ta stavek. Nam učencem pa večkrat težko pade v glavo. Mi se ne učimo samo za danes, ampak za jutri, za življenje.

Letos smo pridno delali, se učili in raziskovali. Na koncu nas čakajo izpiti. Ali bomo vsi izdelali?

Sara Perini
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

V šoli pišemo in se učimo raznih predmetov. Delo je včasih naporno, a treba je delati in se učiti. Rada hodim v šolo in letos smo mnogo delali. Imeli smo mnogo raziskav in delala sem jih s svo-

jimi prijateljicami. Vem, da moram vztrajati, ker je naše učenje priprava za življenje in za delo. Mama mi vedno pravi, da je učenje podlaga za bodoče delo. Zato je boljše, da se učenci pridno učimo, da bomo postali dobri delavci.

Barbara Toros
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PRIJATELJ ROK

Prijatelj Roka imam zelo rad. Bil je moj prvi in verjetno največji prijatelj. Prvič sem ga videl, ko je bil star mesec dni. Od tedaj sva se skregala le štirikrat, stepla pa se nisva nikoli.

Ko sem še živel v Kopru, sva z Markovca, kjer sem takrat stanoval, šla v stari del Kopra na pizo. Nekoč pa sva z Markovca šla v Izolo obiskat babičino sestro. Skregava se le takrat, ko Rok odloči, da bi se igrala izmišljene igre, ki so njemu zelo všeč. Jaz pa se raje igram z igračkami. Naj pa povem, da ga večkrat kar občudujem, ker ima tako bujno domišljijo. Rok je zame nekaj... super!

Zdaj živim na Opčinah in ga ne vidim več. Žalosten sem, ker vem, da nisem več njegov najboljši prijatelj.

Primož Stran
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PALICA ALI DOBRA BESEDA

Mama mi je večkrat pripovedovala, da so imeli tudi pri njej doma šibo. Stala je za ogledalom. V družini je bilo pet otrok, štiri bratje in ena sestra. Zvečer, po končanem delu in po večerji, so morali pridno sedeti na dolgi klopi za pečjo. Ko se je začel kateri od otrok smejeti ali nagajati, je pela šiba. Tisti, ki je prvi začel, jih je pošteno dobil. Mamin oče je mislil, da je bilo tako ravnanje pravilno.

Mama pa je že takrat razumela, da šiba ni edina rešitev. Mama me vzgaja z dobro besedo. Tudi moj oče je istega mnenja. Jaz pa mislim, da je tako najbolje, saj dobra beseda večkrat več velja in zaleže, kot palica.

Valentina Ferluga
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PRIDNOST

Najlepša stvar na svetu je pridnost. Želela bi biti vedno zelo pridna, a to je skoraj nemogoče. Šola je prvi kraj, kjer moremo biti pridni in poslušni. V šolo ne prihajamo, da grejemo klopi in stole, ampak zato, da se učimo, kar nam bo v bodočnosti koristilo.

Naglo se bliža konec šolskega leta. Vem, da komaj čakate trenutek, ko boste zapustili šolske klopi in se razposajeno zapodili v prostost, v naravo, k morju, v kolonije, v planine. Vesele počitnice!

S sošolci obiskujem zadnje leto osnovno šolo in prav letos se najbolj učimo, ker nas čakajo izpiti in srednja šola. Mislim, da je učenje na srednji šoli težje in zahtevnejše. Priden človek bo imel povsod srečo, ki je več vredna kot kupi zlata.

Patrizia Clari
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

Učenci 5. razreda OŠ v Dolini so poslali še nekaj dopisov. Skupna dopisa o božiču in Miklavžu nista za objavo, ker nista primerna za sedanjí že počitniški čas. Morali bi ju poslali prej. Dopise so poslali še Borut Klavian, Rado Kocjančič in Liza Slavec. Vsi opisujejo izmišljene zgodbe o Marsovčkah in o daljnih vesoljskih nogometnih ekipah. Dopisi so sicer lepi, vendar se preveč ponavljajo. V prihodnje pišite tudi o drugih temah.

JADRANSKO MORJE

Jadransko sinje morje. Veliko je tvoje bogastvo in koliko skrivnosti je v tvojih globinah.

Matija
Prepluli so te z galejami, jadrnicami, parniki in potniškimi ladjami...

Martina

Stari trgovci, raziskovalci, mornarji, potniki, a tudi morski roparji in razbojniki...

Werner

Preko tebe je pot vodila v daljne dežele sveta.
Denis

Želim vam obilo lepega, brezskrbnega, zanimivega. Uživajte lep, brezskrbni čas počitnic, vendar ne pozabite, da so tudi počitnice priložnost za sproščeno učenje, opazovanje in nabiranje izkušenj pri spoznavanju okolja in narave okrog vas. Tudi to je šola za življenje, vse znanosti ne boste zajeli z veliko žlico le v šolskih klopeh.

Če se boste le malo potrudili, vsa lepa in zanimiva doživetja med počitnicami lahko opišete, spise pa pošljete na uredništvo Galeba. V prvi številki prihodnjega letnika vam jih bom rad objavil.

Na svidenje torej čez nekaj mesecev! Ko se boste jeseni vračali v šolo, vas bosta v šolskih klopeh že čakala nov Galeb in nov Galebov šolski dnevnik.

UREDNIK

Marsikdo je obogatel, ko je izkoriščal tvoje bogastvo in se posluževal tvojih poti.

Tom

Tudi danes si, morje Jadransko, vir bogastva...

Maura

Človek te še vedno izkorišča v svoje name in za svoje potrebe.

Martina

Ti si tudi naše veselje, še posebno takrat, ko se v tvojih toplih in žuborečih valovih hladimo v žgočih poletnih dneh.

Werner

Učenci in učenke
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

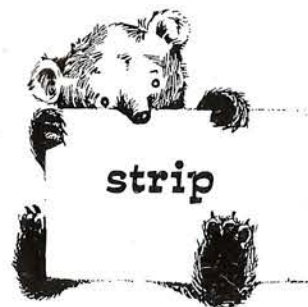
MORJE, MOJE NAJVEČJE VESELJE

Ko sem bila majhna, me je mama pogosto peljala k babici v Poreč. Tam je zelo lepo, ker leži mestece ob obali. Zlasti poleti prihaja v Poreč mnogo turistov iz različnih krajev. Tam sem vedno srečala mnogo tujcev.

Pri morju sem se igrala s sestrično, pa tudi z otroki, ki so prišli od daleč: iz Avstrije, Nemčije in drugod. Vedno sem mislila na morje, na barčice, zvezdice... Kako rada sem nabirala školjke, okrogle kamenčke, morske ježke pa sem včasih prinašala tudi domov.

Morje, morski valovi, peščena obala, jadrnice — to so moji najlepši spomini.

Maura Pernarcich
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

ČEŠNJE

Češnje so dozorele. Mihec bi jih rad zobal. Vpiši v oblache njegov pogovor s stricem.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

VRETENO — 1. t, 2. ti, 3. ati, 4. kita, 5. Tinka, 6. tiskan, 7. tankist, 8. statik, 9. taksi, 10. Tisa, 11. sat, 12. as, 13. a.

UGANKA »VOZILA« — 1. kvas, 2. Volvo, 3. blato, 4. kokoš. Tri vozila so: kolo, vlak, avto.

PREMIKALNICA — gradbeni materiali so: kamen, opeka, pesek.

SKRIVALNICA — METODA, zalIVANje, uRADOVANje, pOTONika, zaoSTANEK, NapoLEON, K ANTON, preVLADOVanje. Novo ime je: Miroslav.

SLIKOVNA KRIŽANKA — **Vodoravno:** 3. vrat, 6. koleno, 8. rog, 9. rokav, 10. prag, 12. samokolnica, 14. oko, 15. šiba, 16. luna, 20. pero, 21. žica. **Navpično:** 1. drevo, 2. stopnice, 3. vlak, 5. noga, 6. komolec, 7. oko, 8. raca, 9. rak, 11. riba, 12. sod, 17. ura.

REŠITVE SO POSLALI: Roberto Ellero, Tom Vigni, Valentina Mercandel, Robi Corda, Moreno Stanchi, Aleksander Bossi, Luka Grbec, 5. r. COŠ MILJE. David Fischer, Luka Urdih, Gabrijel Talotič, Maksi Babič, Dagmar De Paolis, Alessandro Mezzari, Igor Gregori, David Sancin, Maksi Urdih, Francesca Milone, 3. in 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Saša Jančar, Fjona Mezgec, Karin Mezgec, Giulia Sadlowski, Tjaša Gruden, Ivo Kerže, 1., 3. in 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Veruška Kuk, Kristjan Gruden, Mitja Sandri, Roberto Svava, David Šuligoj, Walter Krašovec, Tanja Kante, 5. r. COŠ »S. Gruden« — SLIVNO. Tamara Bogatec, Sara Samec, Erika Bezin, Elena Bogatec, Enrico Bogatec, 5. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Mojca Carli, Devan De Paolis, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« — SV. IVAN

NAGRADE DOBIJO: Mojca Carli, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« — SV. IVAN. David Šuligoj, 5. r. COŠ »S. Gruden« — SLIVNO. Maksi Urdih, 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Tamara Bogatec, 5. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Ivo Kerže, 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 772755, 764832** — Tisk in fotostavek: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **2.000 lir**, dvojna: **2.500 lir**, naročnina: **12.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)